

Lord
genaamd
De groote

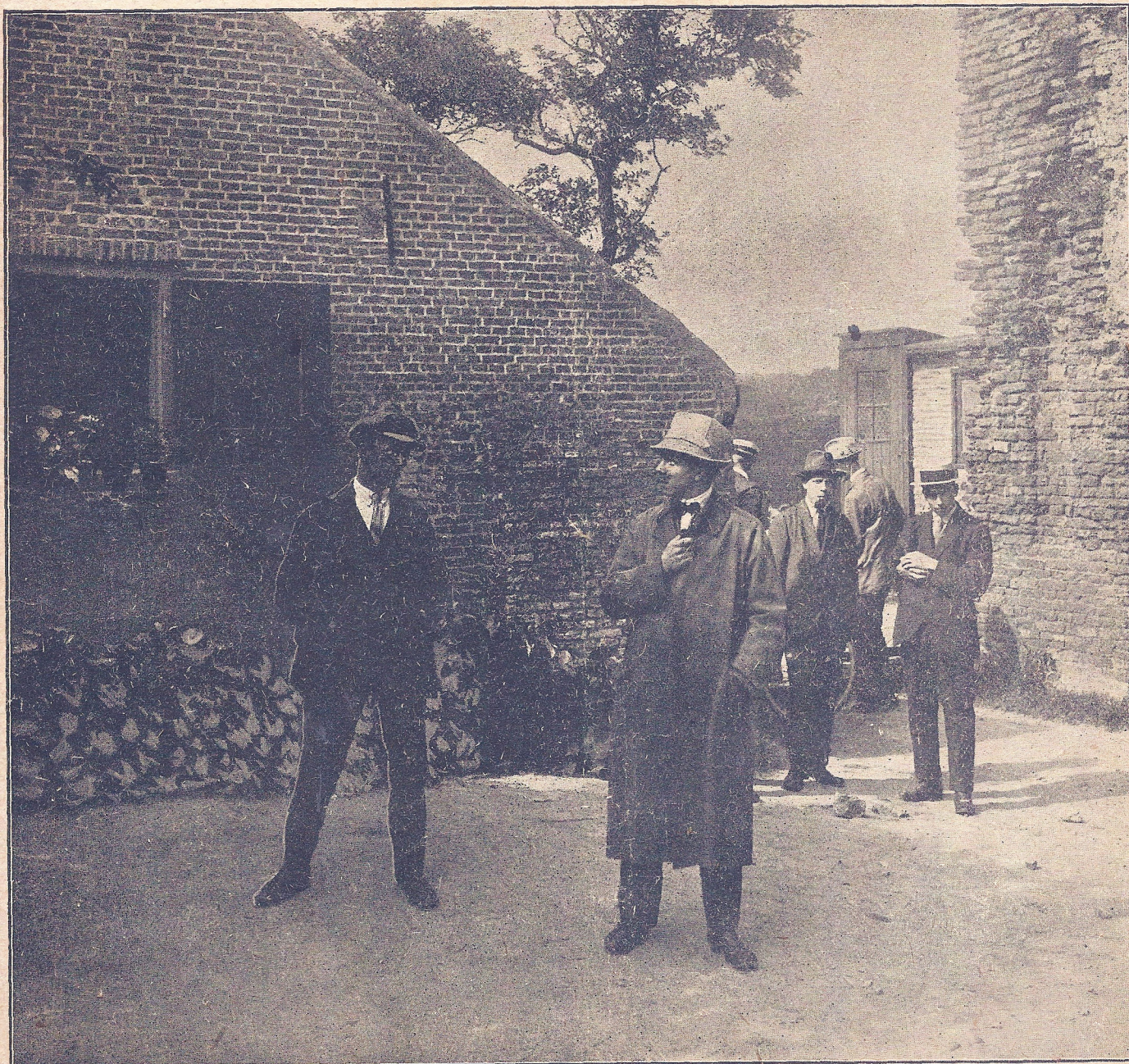

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 290

De opvolger van Prof. Nichelson.

22½ Cents
45 Centimes

Zag hij een man naast zich die hij in 't geheel niet kende.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE OPVOLGER VAN PROFESSOR NICHOLSON.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons tien of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes

SIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Een waarschuwing.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan
NICK CARTER No 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Toen John Raffles het gebouw van de Windsor-Club binnentrad, waarvan hij onder den naam van Lord William Aberdeen vice-president was, en langs de loge van den portier liep, zag hij achter het glas van het brievenkastje een stadstelegram liggen, aan den heer John Brown gericht, Victoria-Street 19, per adres Windsor-Club, Oxford-Street.

Dit scheen hem zóó te treffen, dat hij aanstonds op zijn schreden terugkeerde.

Voor het trottoir stond een zeer fraaie blauwe auto te wachten, achter welker stuurwiel een chauffeur van herculischen lichaamsbouw zat.

Raffles trad op hem toe en zeide op zachten toon:
— Rijdt maar weer naar huis, Henderson!

De chauffeur scheen zich volstrekt niet te verbazen over dit plotseling veranderde plan.

Hij was dergelijke dingen blijkbaar van zijn meester gewend.

Hij tikte dus eenvoudig aan zijn pet, en even later sloeg de auto den weg in naar een fraai heerenhuis

Raffles No. 290.

op het schoonste en breedste gedeelte van de Regent-Street, waar Lord Aberdeen woonde, in gezelschap van zijn trouwen vriend Charly Brand.

De jonge man had de auto hooren aankomen en was op het venster toetreden, hetwelk van de kleine rookkamer op de Regent-Street uitzag.

Even later trad Raffles het vertrek binnen, waar hij wel wist Charly te zullen vinden.

Deze trad hem eenige passen tegemoet, en vroeg verwonderd:

— Wát is dat? Nu al terug? Je kunt de Club nauwelijks bereikt hebben!

— Dat is ook het geval, Charly! Zoodra ik de loge van den portier was gepasseerd, heb ik weer rechtsomkeert gemaakt.

— Had je ter elfder ure geen lust om kennis te maken met het nieuwe lid?

— O, dat nieuwe lid loopt in ieder geval niet weg. Maar dat was het niet.

— Wat dan?

— Ik vond in het brievenkastje een telegram, gericht aan John Brown — en jij weet natuurlijk even goed als ik, dat Brown, John Raffles en William Aberdeen een en dezelfde persoon zijn.

— Ja, jij bent de ontdekkingsreiziger Brown, die slechts nu en dan in Londen komt opduiken, om na slechts luttele dagen weer opnieuw de wijde wereld in te trekken. Dat is een zeer goede vondst die je in staat stelt, telkens als je het noodig acht van het tooneel te verdwijnen. Wat hield het telegram in?

— Hoe heb ik het nu met je, Charly? riep Raffles verbaasd uit. Je zult toch wel begrijpen, dat ik als Lord Aberdeen den portier bezwaarlijk een telegram kon vragen, dat voor Brown bestemd was?

— Je hebt gelijk! riep Charly beschaamd uit. Dat was een domme opmerking!

— Ik zal mij de moeite moeten geven, mij even te verkleeden, want je weet wel, dat men mij slechts een telegram onder dien naam zendt, als het dringende gevallen betreft.

— Ja, dat weet ik! Maar kun je niet vermoeden van wie het telegram afkomstig is.

— Misschien wel van een van mijn kleine spionnen, zooals ik er een paar in de armoedigste wijken van Londen in dienst heb!

— Ja, ik ken hun taak, Edward! Zij moeten je telkens waarschuwen als er ergens gebrek geleden, of een onrecht gepleegd wordt! Maar zij komen steeds hun rapporten uitbrengen aan Lord Aberdeen, hier in dit huis!

— Ongetwijfeld! Dan heb ik er echter nog eenigen, die mijn ware hoedanigheid volstrekt niet kennen en die al hun boodschappen aan John Brown zenden. Zij moeten mij waarschuwen, als er iets bijzonders geschiedt. En dan is er nog slechts een, die weet dat John Brown Raffles is! Die eene zal mij echter nimmer verraden, dat weet ik! Trouwens, ook hij weet niet dat ik mij onder den naam van Lord Aberdeen in de hoogste kringen van Londen beweeg.

— Maar wat helpt het, of ze je een boodschap sturen, daar het immers een tegen tien is, dat ze je hier in stad, ja in het land zullen vinden?

— Dat moeten zij er op wagen natuurlijk. Het is inderdaad waar, dat het dikwijls gebeurt, dat Brown er niet is, maar daar staat tegenover, dat er bijna geen dag voorbij gaat, of ik loop althans eenmaal de Wind-

sor-Club binnen en vind daar dus het telegram, dat nooit naar het huis van John Brown, maar altijd naar de Oxford-Street gestuurd wordt. En nu laat ik je even alleen, om mij te gaan verkleeden.

Er was nog geen vol kwartier verlopen, of Raffles kwam weder terug met een geheel veranderd uiterlijk, grijzend haar, dat reeds erg dun begon te worden, een dunne, gele snor en een kort sikje.

Hij was nog bezig zijn das te strikken, toen hij binnentrad en zeide:

— Ik ga nu aanstonds weder naar de club terug, want ik heb een voorgevoel, dat dit telegram mij iets bijzonders meldt.

— Keer je dadelijk terug?

— Aanstonds.

Raffles was nu gereed met zijn toilet, wuifde Charly nog eens toe, en het volgende oogenblik zag de jonge man, hoe Raffles in een huurauto stapte en wegreed.

Charly zette zich weder aan zijn werk, hetwelk bestond in het bijhouden van een zwaar register, dat reeds voor meer dan de helft was volgeplakt met allerhande krantenuitknipsels uit bijna alle landen ter wereld.

Er was nauwelijks een half uur verlopen, of de deur werd weder geopend, en Raffles trad langzaam binnen.

Zijn gelaat droeg een eigenaardige uitdrukking, en het kwam Charly voor, alsof er een wolk over zweefde.

Raffles ging dicht bij het raam zitten, streek zich met de hand over het voorhoofd, en vestigde toen zijn heldere, doordringende grijze oogen op het gelaat van den jongen man, die hem nieuwsgierig aanzag.

— Wel Charly, waarover denk je wel, dat het telegram handelt?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van! Zeg het mij maar!

— Het gaat om de aanstelling van een nieuw opperhoofd, een nieuwen leider van het „Genootschap van den Gouden Sleutel”.

Charly liet een schreeuw van verbazing hooren, en riep uit:

— Zou die groote misdadigersvereniging, waarin bijna alle benden der geheele wereld zijn georganiseerd dan nog niet hebben opgehouden te bestaan met dood van professor Nicholson!

— Dat schijnt inderdaad het geval te zijn ant-

woordde Raffles op gedempten toon. Het „Genootschap van den Gouden Sleutel” schijnt te hecht gevestigd te zijn en te goed georganiseerd, dan dat de dood van den leider de ineenstorting daarvan tengevolge kan hebben. En zoo zal ik dus den strijd tegen dat vreeselijke genootschap, waarin de ergste misdadigers, moordenaars en gifmengers, handelaars in blanke slavinnen en lichtekooien elkander ontmoeten, opnieuw moeten beginnen.

Charly maakte een moedeloos gebaar, en hernam:

— Het schijnt dus wel een „eeuwigdurende beweging” te zijn. Daar was eerst professor Shydrift, de geniale schurk, die eindelijk den dood heeft gevonden, nadat hij je tallooze malen had trachten te vermoorden. Hij werd opgevolgd door zijn trouwen vriend professor Nicholson, maar deze was nog geen half jaar aan de regeering, of hij moest aan de galg boeten voor de vreeselijke misdaden, welke hij in dat korte tijdsverloop had bedreven. Hij werd omstreeks twee weken geleden terecht gesteld — en reeds nu maakt men dus aanstalten, hem een opvolger te geven?

— Je hebt het geraden, Charly, antwoordde Raffles. Het telegram wat mijn kleine spion zond, laat daaromtrent geen twijfel over. Luister maar eens!

Raffles had het telegram uit zijn zak gehaald en las nu:

„Overmorgen verkiezing nieuwen sleutelchef op bekende plaats.”

— Dat is alles, maar het bevat voor ons weer een gansche reeks nieuwe en gevaarvolle avonturen.

— Is het niet gevaarlijk voor dien jongen, om je deze diensten te bewijzen?

Raffles keek een oogenblik ernstig voor zich heen, en antwoordde toen:

— Als het ontdekt werd, zouden zij den jongen misschien doden. Maar hij wil het niet laten. Je weet dat ik niet alleen hem, maar ook zijn moeder het leven heb gered, die hij letterlijk verafgoot. Hij behoorde bij een dievenbende, die veel van knapen van zijn leeftijd gebruik maakte, maar hij is op het goede pad teruggekeerd en hij wil mij nu zijn dankbaarheid op deze wijze betoonen.

— Maar hoe wist hij dan dat de man, die hem redde John Raffles was?

— Dat wist zijn moeder, Charly, antwoordde Raffles

eenvoudig. Ik kan je dat nu niet alles vertellen — misschien later eens!

— Maar Edward, als het Genootschap van den Gouden Sleutel zich weder een nieuwen chef kiest, weet je wel, dat je dan opnieuw aan het grootste gevaar zal blootstaan?

— Daaraan twijfel ik niet, want ik ben er van overtuigd, dat de bandieten een leider zullen kiezen die in sluwheid en verstand, in moed en vastberadenheid niet bij Shydrift en Nicholson zal achterstaan! Maar ik heb hen beiden weten te overwinnen — en ik wacht mijn nieuwen vijand met opgericht hoofd af.

— Wat wil je nu doen?

— Ik ga er heen!

— Wat — wil je je weer naar het dievenhol in de Vine street begeven?

— Ja, ik moet bij de verkiezing aanwezig zijn! Ik moet weten, wie de nieuwe leider van duizenden misdadigers zal zijn, die over de geheele wereld zijn verspreid. Ik wil weten wie de man is, op wiens eerste bevel tot in de uiterste hoeken der aarde, in Afrika en Indië aanstonds ieder lid van een aangesloten dievenbende gereed staat.

— Maar je stelt je aan het grootste gevaar bloot, Edward! meende Charly. Een kleine vergissing, een verkeerd gebaar — en het bedrog wordt ontdekt! En wat daarop zou volgen, behoef ik je zeker niet te zeggen! Of ze Raffles of niet in je zouden herkennen — ze zouden zich van je ontdoen, omdat ze een spion in je vermoeden, gekomen met het uitsluitend doel om hen aan de politie over te leveren.

— Ik weet dat het gevaarlijk is, maar dat zal mij niet terughouden, Charly, zeide Raffles kortaf. Het zou later nog veel gevaarlijker kunnen zijn, als ik niet wist wie mijn toekomstige doodsvijand is — want ik behoef je zeker niet te zeggen, dat de opvolger van Nicholson, wie hij dan ook zijn mag, het als zijn eerste plicht zal beschouwen, de erfenis van haat welke Nicholson hem heeft nagelaten te aanvaarden, John Raffles op te sporen, en hem, als het kan, een vreeselijken dood laten sterven.

— Je kunt je zeker niet voorstellen wie de nieuwe chef zal zijn?

— Volstrekt niet. Daartoe was ik lang niet voldoende ingewijd in de geheimen van het misdadigersgenootschap. De organisatie daarvan is zoo voortreffelijk, en

de geheimhouding is zoo volmaakt, dat het slechts met de grootste moeite gelukt, nu en dan iets van de plannen der bandieten te ontdekken. Ik denk echter wel, dat men het nieuwe opperhoofd ook dezen keer zal moeten zoeken onder de hoogere standen! Het is niet voldoende, dat de chef een groot misdadiger is — hij moet ook beschikken over een uitgebreide kennis op velerlei gebied, en hij moet door zijn maatschappelijke positie in staat zijn om zich toegang te verschaffen tot alle kringen. Dat was met Nicholson en met Shydrift het geval, die beiden echte professoren waren, en dat zal hoogstwaarschijnlijk met den nieuwen titularis ook wel het geval zijn.

— Je bent dus niet van je plan af te brengen — om — daarheen te gaan?

— Neen Charly.

— Laat mij je dan tenminste vergezellen.

— Het is beter dat ik alleen ga, mijn jongen. Het is in dergelijke gevallen het best, als men alleen is.

— En hoe denk je er wel binnen te komen?

— O, dat zal niet het moeilijkste zijn! Mijn klein vriendje zal mij wel aan het wachtwoord helpen, — en de rest beteekent niets. Ik weet den geheimen ingang en er komen zeker een duizend man daar, waarvan zeer veel vreemdelingen, zoodat er volstrekt geen acht op mij wordt geslagen.

— Weet je wat mij daar invalt, Edward?

— Laat eens hooren, Charly.

— Waarom waarschuw je de politie niet, die het

geheele gezelschap met den aanstaanden chef inclus als het ware bijeen harkt en achter slot en grendel zet!

Raffles dacht even na alvorens hij langzaam antwoordde:

— Daar zijn verschillende bezwaren tegen, Charly. Ik weet wel, dat je het overdreven zal noemen, maar het strijd tegen mijn gevoel, dat ik mij aldus zou bedienen van het verraad van een onmondigen knaap, om die bandieten in de gevangenis te helpen. De technische bezwaren zijn echter niet minder groot. Ik zeide je, dat er minstens 1000 man zouden verschijnen, en misschien zijn het er ook veel meer. Weet je wat dit zeggen wil? Dat er een politiemacht noodig zou zijn, minstens vier maal zoo groot om zich van die bende meester te maken! Dit nu is volkomen onmogelijk in een stad als Londen! En zelfs die vierduizend man zouden nog heel wat moeite hebben, zich van alle aanwezigen meester te maken, gezien het aantal geheime uitgangen, waarlangs zij zouden kunnen ontkomen. Hun spionnagedienst is uitstekend ingericht, zij zouden zeker minstens een half uur van te voren gewaarschuwd zijn voor de nadering van dat bataillon politiemannen, en zij zouden bijtijds het hazepad kunnen kiezen. Tenslotte zou dit slechts voor mij uitstel van executie zijn, want de bandieten zouden later toch bijeen komen — het is de vraag, of men het mij dan opnieuw zou kunnen berichten. Neen, ik wil hen ditmaal ongemoeid laten, ik wil eerst weten, wie tot chef gekozen wordt.

HOOFDSTUK II.

De bijeenkomst der bandieten.

Er waren twee dagen voorbijgegaan sedert Raffles de waarschuwing had ontvangen.

Hij had alles voor zijn gevaarvolle onderneming in gereedheid gebracht, en dienzelfden morgen een samenkomst gehad met zijn kleinen spion, die hem het wachtwoord had medegedeeld, hetwelk juist een uur tevoren was uitgegeven en zonder hetwelk niemand toegang zou hebben tot het boevenhol.

Het kwam er nu nog slechts op aan, zich een vermomming te kiezen, die het best geschikt was voor de nachtelijke onderneming.

Wat dit betreft, behoefde hij niet verlegen te staan, want hij had in zijn slaapkamer in het geheime muurvak, kleederen te over, om desnoods iederen dag van het jaar een andere vermomming te kunnen aanleggen.

Voorts wist hij dat het er weinig op aan zou komen, welke kleederen hij aantrok, daar hij zeer wel wist in het dievenhol van de Vine-street evenveel verschillende kleederen te zullen zien, als er standen zijn in de Maatschappij — hij zou er schoorsteenvegers, zoowel als chique heeren in rok en hoogen hoed op, verloopende bankiers, kellners, chauffeurs, voormalige jockeys evengoed als voormalige renstalbezitters, demi-mondaines met kostbare gewaden, ja, zelfs misschien politieagenten, aantreffen.

Hij vergenoegde er zich dus mede, zijn gelaat onkenbaar te maken en een afgedragen colbert-costuum aan te trekken.

Een jockey-pet van onbestemde kleur voltooide zijn uiterlijk.

Het was ongeveer tien uur in den avond toen Raffles, aldus vermomd, de kleine rookkamer binnentrad, waar hij Charly wist te vinden, en met zijn klankvolle stem vroolijk uitriep:

— Ik ben gereed Charly!

De jonge man had het boek neergeworpen, waarin hij had zitten lezen.

Hij kwam nu naar Raffles toe, legde hem beide handen op de schouders en zeide op bezorgden toon:

— Ik wilde dat je reeds veilig terugwaart, Edward! Ik weet dat ik geen rust of duur zal hebben, zoolang ik je bekenden stap niet in de gang hoor weerklinken.

Raffles schudde afkeurend het hoofd en zeide:

— Dan bereid je jezelf willens en wetens een onaangename avond, Charly! Ik verzeker je dat er volstrekt geen gevaar dreigt. Ik ben daar om zoo te zeggen thuis en ik zal mij wel zoo gedragen, dat ik niemand opval.

Met deze woorden stak hij Charly de hand toe, knikte hem opgewekt toe, en richtte zich naar de deur.

Op den drempel wendde hij zich nog eens om en zeide:

— Als ik om vier uur niet terug ben mag je eens naar mij komen uitzien — maar vroeger niet!

Nog een hoofdknik — en Raffles had het vertrek verlaten.

Hij daalde de breede trap af, stak de vestibule over en verliet het huis door een achterdeur.

Door den tuin gaande bereikte hij de kleine poort, die zich in den zijmuur bevond, en die uitkwam op een straat, waar zich maar hoogst zelden iemand vertoonde.

Hij trok het lage deurtje snel achter zich dicht en richtte zijn schreden haastig naar de Regentstreet waar het op dit uur van den avond vrij druk was.

Het viel hem niet moeilijk een onbezette auto te vinden.

De chauffeur kreeg bevel hem naar de overzijde van de Theems te brengen, dicht bij de Towerbridge.

Na een rit van ruim een half uur stond de auto stil.

Raffles betaalde den chauffeur en zond hem weg, om de rest van den weg te voet af te leggen.

Hij volgde de Theemskade gedurende eenigen tijd en sloeg toen een tamelijk breede, maar zeer morsige straat in, de Vine-street geheeten.

Hij was hier in een der volkrijkste maar tevens armoedigste buurten van Londen, waar misdaad en onrecht weelderig tierden.

Het was bijna kwart voor twaalf toen hij daar aankwam.

Er bevonden zich daar een groot aantal wijn- en danshuizen, waaruit schor gezang en luid dronkemanskrakeel door de geopende ramen naar buiten drong.

Raffles zag al aanstonds dat er uitgebreide voorzorgsmaatregelen door de bandieten waren genomen, om een overval zoo goed als onmogelijk te maken.

Een eind verder in de straat was een onbebouwd terrein, hetwelk reeds jaren in denzelfden toestand werd gelaten en dat door een schutting van de straat was afgesloten.

In deze schutting bevond zich een kleine deur, waarvan het slot reeds lang gebroken was en die iedereen naar welgevallen kon openen.

Kinderen gebruikten overdag het terrein achter de schutting, dat vol lag met koolstronken, gebroken flesschen, garnalen-doppen en leege vleeschblikjes, om er te spelen en de lucht met hun luid gekrijsch te vervullen.

De Grote Onbekende wist heel goed, dat dit onbebouwde terrein aan de achterzijde grensde aan de huizen van een andere straat, waarvan er twee in verbinding stonden met het onderaardsche dievenhol, hetwelk hij aanstonds zou bezoeken.

Welnu, dicht bij de deur stond schijnbaar achteloos een jonge kerel van een jaar of twintig een sigaret te rooken.

Maar Raffles begreep aanstonds, dat hij daar op wacht stond en op het eerste verdachte teeken een fluitsein zou geven, hetwelk zou worden overgenomen door een paar handlangers aan de andere zijde van het veld, waardoor de bandieten daar beneden aanstonds gewaarschuwd zouden zijn.

En de gentleman-inbreker wist tevens dat het dievenhol tegenwoordig wel vijf of zes verschillende uitgangen had, die in verschillende sloppen uitkwamen.

Een lange, onderaardsche tunnel van bijna een kwartier gaans, stelde het zelfs in verbinding met een huis aan de Theemskade, vanwaar een zeer groot, overwelfd

riool rechtstreeks naar de Theems voerde, zoodat het mogelijk was, vandaar met schuitjes te vluchten.

Raffles wierp den wacht-post in het voorbijgaan een steelschen blik toe, slenterde kalm voort en trad ten slotte een drankhuis binnen, dat bij de politie zeer slecht stond aangeschreven, en waar minstens eenmaal in de week een inval werd gedaan, omdat men er bijna zeker van kon wezen, daar een goede vangst te doen, en een paar gevaarlijke misdadigers bij den kraag te nemen.

De waard was een groote, roodharige kerel met een buitengewoon gemeen gezicht dat nog het meeste geelk op dat van een bulldog.

Zijn breede schouders en vierkante kaken wezen op groote lichaamskracht.

Van achter zijn toonbank keek hij Raffles met zijn kleine, met bloed belooopen oogen achterdochtig aan, kwam toen naar hem toe en vroeg:

— Wat moet je drinken, maat?

— Heudt je bocht maar bij je! riep Raffles op ruwen toon. Ik kom hier niet om te drinken, ik kom om gewichtiger dinger! voegde hij er op fluisterenden toon aan toe.

De waard deed een stap achteruit, wierp een blik om zich heen, alsof hij vreesde dat men den ander gehoord mocht hebben, en keek Raffles toen opnieuw scherp en onderzoekend aan.

— Waarom kom je dan? vroeg hij op zachten toon.

— Om den Sleutel! antwoordde Raffles op gedempten toon.

Het boosaardig gelaat van den waard verhelderde een weinig.

— Je bent dus een van de onzen, kameraad? vroeg hij, terwijl hij zich tot Raffles voorover boog. Ik ken je gezicht niet! Je bent vast niet uit onze buurt?

— Neen, ik ben uit Houndsditch.

— Nu, daar kennen ze het klappen van de zweep ook wel, zeide de roodkop met een schor lachje. Maar alles goed en wel — ik mag je niet binnen laten, voor je het wachtwoord hebt gegeven. Wij moeten vooraf yanavond voorzichtig zijn.

— Dolk en Sleutel, antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Het is in orde, maat! Ga maar spoedig naar beneden — ze zullen wel aanstonds beginnen!

Raffles liet zich dit geen tweemaal zeggen, overtuigde zich nog eens of zijn trouwe revolver zich op

de goede plaats bevond, ging de kleine deur door, die zich schuin achter het buffet bevond en welke slechts door den waard geopend kon worden, die daartoe een kleinen hefboom overhaalde, verborgen tusschen de flesschen achter het buffet, en ging toen een duistere, smalle gang in, die hier en daar door een kleine gasvlam ternauwernood verlicht werd.

Spoedig hoorde hij achter zoowel als voor zich voetstappen; dat waren de andere bezoekers van deze geheimzinnige bijeenkomst, waarop de nieuwe chef gekozen zou worden, die het recht over dood en leven van vele duizenden misdadigers had.

De gang daalde langzaam en geleidelijk en Raffles wist, dat hij zich, toen hij het einde van de gang bereikt had, ongeveer 8 meter onder den grond bevond.

De gang liep uit op een kelder, waarin een man met een barsch gelaat, met de handen op den rug heen en weer liep.

Het was zijn taak opnieuw iedereen aan te houden die hem voorbijging en zich deugdelijk te vergewissen van hun recht om aan de verkiezing deel te nemen.

Raffles vervulde zijn rol echter zoo voortreffelijk, dat de schildwacht er geen oogenblik aan twijfelde, of hij had met een rasechten ladenlichter te doen.

De Groote Onbekende bediende zich met zooveel virtuositeit van het dievenbargoensch, dat de ander volkomen gerustgesteld was en nadat Raffles het wachtwoord had genoemd, een deur voor hem opende, zoodat hij zijn weg kon voortzetten.

Hij bevond zich nu in een veel bredere en hoogere gang, waar zijn stappen en die van de mannen die na hem waren gekomen hol weerklonken.

Het geluid der voetstappen werd hoe langer hoe duidelijker hoorbaar, want men bevond zich nu dicht bij de groote vergaderzaal, die zich als het ware in het midden van een web van onderaardsche wegen bevond.

Raffles moest nog eenige wachtposten passeeren — en tenslotte stond hij voor de zware eikenhouten deur, die de groote vergaderzaal afsloot.

Maar nu opende ook deze zich voor hem en een tiental andere laatkomers en Raffles bevonden zich in het vertrek, waar reeds door Shydrift en Nicholson zoovele misdaden waren uitgebroeid.

De naam „vertrek” deugt eigenlijk niet voor wat

men beter een onderaardsche zaal zou kunnen noemen.

Zij was bijna veertig meter lang en iets meer dan dertig breed.

Zij werd verlicht door electriche lampen, en de zoldering bestond uit zeer zware, eikenhouten balken.

Het was duidelijk, dat deze onderaardsche schuilplaats reeds vele eeuwen oud moest zijn, en waarschijnlijk bij toeval ontdekt was.

Dat zij nog nooit aan den dag was gekomen bij de graafwerken, door een der gemeentelijke diensten verricht, was waarschijnlijk hieraan toe te schrijven, dat zij zich minstens twaalf meter onder de buizen bevond.

Aan het eene smalle einde was een soort van lage estrade, waarop een tafel was geplaatst, die met een zwart laken was overdekt.

Er stonden zeven stoelen achter, allen van hetzelfde model, op de middelste na, die een hoogere leuning had, waarop een doodskop was bevestigd.

Deze stoel was onbezet.

Op de zes anderen hadden zes mannen plaats genomen, van top tot teen gehuld in een soort zwarte pij, die ook hun hoofd bedekte.

Er waren slechts twee gaten vrij gelaten, waardoor zij konden zien en tevens ademhalen.

Juist voor den middelsten onbezetzten stoel stond een zeer groote, koperen vaas, die bestemd was om aanstonds de stembriefjes op te nemen.

Daarnaast lag een groote voorzittershamer, kunstig uit ivoor gedreven.

Aan de andere zijde van de vaas lag een zeer fraaie dolk, blijkbaar van Indischen oorsprong, waarvan de stootplaat van goud was, en bestond in een slang die zich in den vorm van een 8 kronkelde en zichzelf in den staart beet.

De greep was van het zuiverste ivoor, en stelde een of andere Indische Godheid voor, met de armen over de borst gekruist, en twee robijnen inplaats van oogen.

Boven de tafel, ahangend van de zoldering was een soort peplum van dof zwart doek aangebracht, bezaaid met vergulde sleutels.

Dit zelfde zinnebeeld prijkte nog maar veel grooter, achter den stoel van den voorzitter, die tevens de chef van het misdadigersgenootschap van den Gouden Sleutel was.

HOOFDSTUK III.

De Verkiezing.

Het was doodstil in de groote zaal, ofschoon er zich op dat oogenblik een paar duizend personen bevonden.

Geen van hen allen was gezeten, daar de groote mid-
dentafel, waaraan gewoonlijk het bestuur vergaderde
en de stoelen verwijderd waren om ruimte te winnen.

Zij stonden dicht opeen gedrongen, allen met het ge-
laat naar de tafel met het sombere kleed gewend.

Maar plotseling, juist toen het twaalf uur geslagen
had, stond een der zes zwarte mannen achter de tafel
op, klopte met den hamer op tafel en sprak:

— Makers en Bondgenooten! Het noodlot heeft
gewild dat ons binnen den tijd van het jaar twee lei-
ders zijn ontvallen, op wie wij trotsch waren, en die
al hun krachten en talenten in dienst van ons Vennoot-
schap hadden gesteld! Ik behoef u er zeker niet meer
aan te herinneren, onder welke omstandigheden profes-
sor Shydrift en professor Nicholson aan hun einde
kwamen. Er leeft een man in Londen, die hun dood op
zijn geweten heeft! Moet ik u zijn naam nog noemen?

Een dof gemompel liep door de aanwezigen, toen
deze vraag gesteld werd, en overal zag men blikken vol
haat en wraaklust.

Daarop vervolgde de spreker:

— Die man heet John Raffles! Hij was de doods-
vijand van onze leiders — hij is ook de doods-vijand van
ons allen! Wie onzer hem ontmoet en hem niet doodt —
die is een ellendeling, een lafaard, een verrader, en
zelf des doods schuldig. Wie hem ons weet aan te
wijzen en zulks nalaat, die door een toeval achter zijn
verblijf komt — ook hij is des doods schuldig! Geen
medelijden voor dien man! Wij moeten hem verdelgen,
waar en wanneer wij hem vinden!

Woeste kreten van instemming lieten zich hooren en
vuisten gingen dreigend de hoogte in.

De man in het zwart liet zijn stem nu eenigszins da-
len en vervolgde:

— Professor Nicholson heeft zijn leven geëindigd op
het schavot. Wij zouden hem nog in ons midden zien,
indien John Raffles, na een reeks van ongelooftelijke
avonturen, hem niet eindelijk had weten te overwinnen!
Thans zijn wij dus in de droeve noodzakelijkheid ons
weder een nieuwen chef te kiezen.

Makers en bondgenooten!

Velen uwer zal het bekend zijn, dat in onze kringen
te Londen reeds een week lang de naam wordt ge-
noemd van den man dien wij oprechtelijk beschouwen
als de aangewezen persoon om ons aan te voeren. Hij
heet D o k t e r C o x! Laat ik u aanstonds zeggen, dat
dit niet zijn ware naam is — wij zijn voorzigtiger ge-
worden! Maar achter dezen naam verbergt zich een
man, bekend aan de zes leden van den „Raad van Ze-
ven”, die gij hier voor u ziet, een man wiens groote
bekwaamheden, wiens dapperheid, wiens sluwheid —
en wiens verleden ons er borg voor zijn dat wij in hem
een waardig opvolger van professor Nicholson zullen
vinden.

De spreker wachtte even, liet zijn blik door de gaten
van de kap door de zaal dwalen en ging toen voort:

— Onze candidaat is zooeven aangekomen en wacht
in een nevenzaal. Wij rekenen er vast op, dat hij geko-
zen zal worden! Alsdan zullen wij hem binnenleiden en
hem installeeren op den zetel, die maar al te lang on-
bezet is gebleven. Ik vertrouw, mijne vrienden, dat deze
verkiezing slechts een bloote formaliteit zal zijn! Gij
kunt uw bestuur vertrouwen — de man dien het u aan-
beveelt is het waard om aan uw hoofd te staan, dat zal
u spoedig genoeg duidelijk worden.

Nog een hamerslag op de tafel, en daarop nam de
spreker weder plaats

Het was duidelijk dat alle leden van het bestuur verwachtten, dat hun candidaat met een overweldigende meerderheid van stemmen zou worden gekozen.

Maar plotseling ontstond er achter in de zaal eenig gedrang, en eensklaps liet een stem, die het Engelsch zuiver, maar met een licht buitenlandsch accent sprak, zich hooren:

— Een oogenblik, mijne heeren. Ik stel een tweeden candidaat voor.

Iedereen keek verbaasd om en een dof gemompel ging door de zaal.

Iets dergelijks was nog niet voorgekomen, zoolang het genootschap van den Gouden Sleutel bestond.

Steeds was de candidaat van het bestuur zelfs zonder hoofdelijke stemming bij acclamatie gekozen.

Dit was bijna een traditie geworden, evenzeer als het een traditie was dat de chef steeds een Engelschman was geweest, hetgeen wellicht hierin zijn oorzaak vond, dat de zetel van het genootschap te Londen was gevestigd.

Weliswaar schreven de statuten van het Misdadigersgenootschap niet voor, dat de leider een Engelschman moest zijn, maar tot op dit oogenblik had men er nog niet aan gedacht een onderdaan van een andere mogendheid op dien hoogen post te benoemen.

Geen wonder dus, dat iedereen verbaasd en vol spanning naar den spreker om zag.

Deze was een lenige, slanke man van omstreeks dertigjarigen leeftijd met een gelaat dat op het eerste gezicht niet onaangenaam aandeed.

Het was regelmatig gevormd, en het had een aristocratische bleeke tint.

Een dunne snor, aan de uiteinden sierlijk opgedraaid, bedekte de bovenlip.

De oogen waren blauw, maar van dat harde blauw, dat op staal gelijk.

Het voorhoofd was hoog en breed, de overvloedige haardos was kastanjebruin.

De vierkante kaken, de smalle lippen, de sterke mond, de groote neus, breed aan den wortel en de bijna lijnrechte wenkbrauwen, wezen op een ontembare wilskracht, op wreedheid en op heerschzucht.

Het was op het eerste gezicht te zien, dat deze man een vreemdeling was.

De man in het zwart, die zoeven gesproken had,

scheen besluiteloos te zijn, en wisselde op fluisterenden toon eenige woorden met de andere bestuursleden.

Daarop sloeg hij hard met den hamer op het tafelblad, zoodat het dadelijk weder doodstil was, en zeide:

— Zijt gij lid van een bij het genootschap aangesloten vereeniging?

— Dat spreekt vanzelf, anders zou ik hier niet zijn, antwoordde de vreemdeling kortaf. Als ik er wel was zou dit een bewijs zijn dat uw controle niet deugde.

— Gij spreekt bout, vriend, hernam de man in het zwart toornig. Gij stelt dus een tweeden candidaat voor?

— Ja, dat doe ik met uw welnemen.

— En wie is uw candidaat dan wel?

— Ik ben het zelf.

Weer liet zich een dof gemompel hooren, en de bandieten keken elkander verwonderd aan.

Er zweefde iets in de lucht — dat was zeker.

— Hoe is uw naam? vroeg de man in het zwart verder.

— Ik ben Markies Beaupré de la Sardogne.

— Is dat uw eigen naam?

— Ja. Ik hoop dat gij er niets op tegen hebt? Ik ben inderdaad Markies Beaupré.

De man in de zwarte toga achter de bestuurstafel scheen eenigen tijd noodig te hebben om van zijn verbazing te bekomen.

Er waren onder de bandieten ongetwijfeld eenige lieden aan te wijzen, die van adel waren, ofschoon zeker niemand van hun familie hen als een bloedverwant zou willen erkennen, maar een Fransche markies, neen, dat was zonder voorbeeld.

Maar de secretaris, die tot dusver gesproken had, wist zich spoedig te beheerschen en hernam:

— Het is u dus ernst, dat gij u candidaat stelt voor het presidentschap van ons genootschap?

— Volle ernst. Met dergelijke dingen maak ik geen grappen.

— Gij doet ons echter een kostbaren tijd verliezen, begrijpt gij dan niet dat het zeer onwaarschijnlijk is, dat men u zal verkiesen?

— Dat kan ik afwachten, mijnheer, ging de vreemdeling rustig verder. Misschien zoudt gij wel bedrogen uitkomen. Ik weet niet of gij het reeds hebt opgemerkt maar er zijn hier zeer veel Franschen in de zaal en het

zou mij niets verwonderen als ook de Spanjaarden op mijn hand bleken.

— Maar waarop baseert ge uw aanspraken? riep de secretaris uit. Gij zult het ons ten goede houden, dat wij niet zoo zonder meer onze stem uitbrengen op een man van wien ons nog niets bekend is.

— Dat bewijst alleen, goede vriend, dat gij niet voldoende thuis zijt in hetgeen er omgaat in de Fransche hoofdstad, hernam markies Beaupré rustig. Als gij dat wist, zoudt gij deze tamelijk onbeschaamde opmerking voor u hebben gehouden. Ik wil echter in aanmerking nemen, dat mijn Londensche collega's minder op de hoogte zijn van mijn daden, en daarom acht ik het billijk, er hier een korte uiteenzetting van te geven.

De vreemdeling hield even op, om een blik om zich heen te slaan, en begon toen:

— Laat ik u zeggen, dat ik de schrik ben van de Parijsche politie en dat ze mij reeds een paar jaren ijverig zoekt, zonder dat het haar ooit gelukt is, mijn spoor te ontdekken, laat staan mij in handen te krijgen. Ik sta aan het hoofd van een der wijdvertaktste dievenbenden van geheel Frankrijk, de bende van „De blauwe vlam”.

Nu deed zich plotseling een luid gemompel hooren, want de meeste aanwezigen hadden van deze bende hooren spreken, als van een geheimzinnige vereeniging, staande onder de bevelen van een even geheimzinnigen chef.

En daar stond hij nu in levenden lijve voor hen.

Markies de Beaupré die wel zag welk een gunstigen indruk zijn mededeeling had gemaakt, ging kalm verder:

— Ik durf zeggen, dat ik de politie met open vizier bestrijdt. Zij weet dat markies de Beaupré tot haar vijanden behoort — zij weet alleen niet dat ik aan het hoofd sta van de bende wier naam ik u zoeven noemde. Ik zelf beraam alle plannen en daar ik niet laf ben, neem ik aan verreweg de meeste ondernemingen persoonlijk deel. Ik heb de plundering van een honderdtal door de bewoners tijdelijk verlaten villa's geleid. Ik heb in een twintigtal anderen ingebroken, terwijl de personen aanwezig waren. Ik heb tien malen een postauto, twintig malen de auto van rijke particulieren midden op den weg aangehouden. Er is niemand die zoo goed valsche munt maak als ik, en ik zoek vruchteloos mijn wedergade in het vervaardigen van valsche

slutels. Wie kans ziet, beter een handteekening na te maken dan ik — dat hij het zegge. Kortom — ik ben de ziel van de bende van „De blauwe vlam”!

— Ja, dat is waar, werd er in het Fransch hier en daar geroepen, blijkbaar door medestanders van den nieuwen candidaat.

— Dat is alles goed en wel, markies, hernam de man in het zwart, maar gelooft gij dat dit voldoende kan zijn, om u als candidaat naar den hoogsten post op te werpen?

— Waarom zou het niet? riep Beaupré uit. Wilt gij mij eens zeggen wat uw eigen candidaat dokter Cox dan wel verricht heeft?

— Wilt gij dat weten? kwam de secretaris langzaam. Laat ik u dan zeggen, dat hij reeds alle dingen gedaan heeft, welke gij daar hebt opgesomd, maar bovendien heeft hij reeds tweemaal een man gedood.

Een diepe stilte volgde op deze woorden.

Alle aanwezigen waren blijkbaar onder den indruk van deze mededeeling.

Markies Beaupré, die op een stoel was gaan staan, nam met een bevalligen zwaai zijn breedgeranden hoed af en zeide op gedempten toon:

— In dat opzicht is mijn candidaat mij voor — ik heb nog geen bloed doen vloeien — althans niet met een misdadig opzet. En toch blijf ik er bij, mij candidaat te stellen. Ik stam uit een oud-adellijk geslacht, ik weet mij in de beste kringen te bewegen, ik ben verscheidene talen machtig — en dat alles is toch zeker ook wel iets waard. Kortom — ik wensch dat er tuschen ons beiden gekozen wordt.

Weder ging een dof gebrom door de zaal, maar de secretaris haalde de schouders op en zeide eenigszins ongeduldig:

— Wij kunnen u het recht niet ontzeggen, u als candidaat op te werpen, mits uw candidatuur door minstens dertig leden van erkende vereenigingen gesteund wordt. Dat schrijft het huishoudelijk reglement voor, en daarvan mogen wij onder geen beding afwijken.

— Het zij zoo! riep Beaupré uit. Aan het huishoudelijk reglement zal ik mij onderwerpen.

De secretaris klopte opnieuw met zijn hamer op de tafel en riep luide:

— Zij, die de candidatuur van markies Beaupré de la Sardogne steunen, treden naar voren.

Onmiddellijk baande zich een honderdtal mannen

niet zonder moeite een weg door de overigen, maar de achtersten konden spoedig hun pogingen staken, want na een oogenblik riep de secretaris:

— Houdt maar op! Dit zijn al minstens dertig man.

Deze dertig moesten hun naam noemen, en daarop kon tot de stemming worden overgegaan.

Iedere aanwezige moest langs de bestuurstafel loopen, waar hem door een der bestuursleden een onbeschreven stukje papier en een potlood werd toegereikt.

Hij moest dan beide handen steken in een soort kistje, waaruit een wand was weggenomen en zoo den naam van zijn candidaat op het papiertje schrijven, zoodat niemand het kon zien.

Daarop moest hij het papiertje opvouwen en het in de koperen vaas werpen.

Het duurde bijna vijf kwartier voor alle aanwezigen de tafel gepasseerd waren, en hun stem hadden uitgebracht.

Het was hier nu niet meer zoo stil als zoeven, want overal vormden zich kleine groepjes, die met gedempte stem het zonderlinge geval bespraken.

Het viel moeilijk uit te maken, wie de overwinning zou behalen, want de meeste aanwezigen wisten van dokter Cox evenmin iets als van markies Beaupré.

Er waren echter, te oordeelen naar de gezichten, zeer veel Franschen, Spanjaarden, Italianen en Grieken aanwezig — en het was zeer goed mogelijk, dat deze gedreven door hun Romaansche sympathie, hun stem op den Franschman zouden uitbrengen.

Eindelijk riep de secretaris:

— De stemming is geëindigd. Wij zullen nu aanstonds overgaan tot het onderzoek van de uitgebrachte stembriefjes.

De secretaris stak zijn hand in de vaas, haalde er een briefje uit, vouwde het open, en las hardop den naam die er op geschreven stond: „Dokter Cox”! waarop hij het briefje aan den eersten den besten persoon toereikte, ten einde deze te laten controleren.

Twee andere leden van het bestuur hadden een vel papier voor zich genomen, die ieder de twee namen der candidaten droegen, en bij iederen naam die er werd uitgeroepen, werd er onder een daarvan een streepje geplaatst.

Het ging zeer snel in zijn werk.

Het was nu weer zeer stil geworden, en men hoorde niets dan de stem van den secretaris, die eentonig de namen uitriep, zooals zij uit de vaas kwamen.

Het was al aanstonds moeilijk, op deze wijze na te gaan, wie de gekozene zou zijn.

In het begin werd de naam van dokter Cox wel vijftien malen na elkaar afgeroepen, daarop drie maal die van Beaupré, vervolgens vijf maal weder die van dokter Cox, maar dadelijk daarop twintigmaal die van den Franschen markies.

Het duurde intusschen bijna twee uren voor het laatste briefje uit de vaas werd gehaald, en deze onderstboven werd gehouden om te doen zien, dat er zich niets meer in bevond.

Daarop werd tot de telling overgegaan.

De twee bestuursleden zaten tien minuten over hun rijen streepjes gebogen, en wisselden daarop op zachten toon eenige woorden met den secretaris, terwijl een hunner hem een blad papier in handen gaf.

Men hoorde niets dan het ritselen van het papier in de hand van den secretaris.

Deze gaf een korten, drogen klap met den hamer op het tafelblad, en zeide met luider stemme:

— Makkers en bondgenooten. De vergadering heeft gesproken. Dokter Cox is gekozen tot chef van het genootschap van den Gouden Sleutel, met 1034 tegen 963 stemmen.

Niemand dacht er aan te juichen, zoo verbaasd was iedereen, dat het slechts zoo weinig gescheeld had, of de Fransche markies was gekozen geweest.

Maar toen gaf de secretaris het voorbeeld door luide te roepen:

— Dokter Cox is hiermede tot onzen chef gekozen. De Koning is dood, leve de Koning. Wij zullen aanstonds uw nieuwen leider aan u voorstellen.

Allen wendden nu den blik naar markies de Beaupré.

Hij was doodsbleek, en stond daar met gebalde vuisten en opeengeklemden tanden.

Het was voor een man van zijn inborst dan ook een zware slag, zoo dicht voor de overwinning te hebben gestaan, en dan den strijd toch nog te moeten verliezen.

In zijn staalblauwe oogen flikkerden een schijnsel, dat degenen die hem kenden vrees aanjoeg.....

HOOFDSTUK IV.

Dokter Cox.

Vier van de bestuursleden hadden zich van hun zetel verheven, en schreden nu plechtig en afgemeten naar een deur, die zich dicht bij de tafel bevond.

Zij verdwenen door deze deur, die echter spoedig weder geopend werd, waarop dokter Cox binnentrad, omgeven door de vier mannen in het zwart.

Hij zelf droeg een vuurroode toga, die eveneens een kap had, waarin slechts twee gaten voor de oogen waren uitgespaard.

Men kon dus zijn gelaat niet zien — en niemand van de bendeleden zou dat ooit te zien krijgen, uitgezonderd de aanvoerders en enkele zeer vertrouwbare luitenanten.

Maar zelfs onder deze vermomming was het te zien, dat hij een breed-geschouderd man was, iets grooter dan de middelmaat en recht op als een kaars.

Zwijgend schreed deze kleine groep door de zaal, om haar plaats achter de bestuurstafel in te nemen.

Dokter Cox nam op den stoel plaats, waarvan de rug met een doodskop versierd was, nam in de eene hand den voorzittershamer, in de andere het gevest van den dolk, stond op en sprak:

— Makkers en bondgenooten. Uw vergadering heeft zooveel gesproken en mij de eer waardig gekeurd aan het hoofd te staan van het Genootschap van den Gouden Sleutel — al is het waar, dat mij die eer bijna ontgaan was...

Terwijl hij dit zeide, wendde dr. Cox zijn gelaat langzaam in de richting waar markies Beaupré stond, die bijna een half hoofd boven zijn omgeving uitstak, en wiens blauwe oogen onder de dichtbijeengeknepen wenkbrauwen strak op den man in de roode toga waren gevestigd.

Dr. Cox wachtte even en vervolgde toen:

— Hoe dit ook moge zijn, ik beschouw mij thans als

uw meester, uw leider, uw opperhoofd. Ik heb onzen diepbetreurden professor Nicholson van nabij kunnen gadeslaan, ik ken zijn werkwijze en ik hoop zijn voetsporen te drukken. Ik geloof dat ik mij zijn vriend heb mogen noemen, en daar ben ik trotsch op.

Weer hield de nieuwgekozen chef even op, en keek den kring in het rond van de bandieten die van nu af aan, aan zijn bevelen onderworpen waren en op wie hij zelfs de doodstraf zou mogen toepassen.

Daarop vervolgde hij, terwijl zijn stem, die tot dusver een helderen klank had gehad, doffer werd:

— Gij allen weet, makkers, waaraan wij het verlies van onzen grooten voorganger te wijten hebben. Hij viel als slachtoffer van den man, dien wij allen moeten haten als de pest, van John Raffles. Hij was het, die de politie op zijn spoor had gebracht, hij is het geweest, die hem op wonderbaarlijke wijze uit Amerika, waar hij betrekkelijk in veiligheid was, weder naar Engeland heeft vervoerd, hij was het, die hem bestreden heeft van het eerste oogenblik, dat hij u leidde. Mijn eerste taak zal dus zijn den strijd aan te binden met dien vijand, die voor ons gevaarlijker is dan geheel Scotland Yard, ja, dan de geheele Londensche politie. Wij mogen niet rusten, geen dag, geen uur voordat wij de identiteit van den man hebben ontdekt en voor dat wij hem onschadelijk hebben gemaakt. Ik weet, dat de taak zwaar zal zijn, ja zelfs dat zij velen uwer onmogelijk zal toeschijnen, en toch moet zij volbracht worden. Wat mijzelf betreft — ik wil u geen beloften doen. Ik verklaar hier slechts, dat ik een vijand ben van het wettig gezag, dat ik niet terugdeins voor de ergste misdaad, dat ik al mijn best zou doen, ons genootschap te doen bloeien. Ik zal streng tegenover mij zelf en tegenover u zijn, maar tevens rechtvaardig. Reken er op, dat ik onze wetten onver-

biddelijk zal weten toe te passen. Verraad wordt met den dood gestraft, bedenk dat. En hiermede aanvaard ik het voorzitterschap.

Een harde slag met den hamer — een snelle stoot met den dolk, zoodat de punt diep in het tafelblad drong — en dr. Cox was tot opvolger van professor Nicholson, als chef van de bende van den Gouden Sleutel gekozen.

En aanstonds begon de zaal leeg te loopen.

De bandieten, die uit alle landen van Europa als vertegenwoordigers van hun makkers waren komen toesnellen, verspreidden zich weer in alle richtingen om het bericht van de verkiezing naar hun hoofdkwartier te gaan brengen.

Binnen een kwartier was de zaal geheel ledig, uitgezonderd de zeven mannen achter de tafel.

Aanstonds zou dr. Cox de vuurroode kap neerslaan, en zijn gelaat vertoonen aan de weinige bestuursleden, die hem nog niet van aangezicht tot aangezicht gezien hadden.

En slechts zij zouden weten, wie dr. Cox werkelijk was.....

Markies Beaupré was als een van de eersten vertrokken, zwijgend, bleek en met gebukt hoofd.

Het was duidelijk te merken, dat hij er op gerekend had als chef van het genootschap naar de hoofdstad van Frankrijk terug te keeren.

Zijn volgelingen hielden zich op een afstand, want zij wisten wel dat hun aanvoerder zich in een voor hen gevaarlijke stemming bevond.

De markies was een voortreffelijk bokser, en het was maar al te zeer bekend dat een kleinigheid voldoende was, om hem de vuisten te doen ballen met een niet te miskennen doel.

Hij verliet het dievenhol langs denzelfden weg, waarlangs hij het was binnengetreden, en zijn aanhangers volgden hem op eenigen afstand, op gedempten toon onder elkaar sprekend.

Zij kwam terecht op het onbebouwde terrein, dat zij door de deur in de schutting zouden verlaten.

Op zachten toon werd het sein gefloten, hetwelk op dezelfde wijze aan den anderen kant van de schutting beantwoord werd, om aan te toonen dat alles veilig was.

De deur werd geopend en de bandieten stonden op straat, ongeveer acht in getal.

Markies Beaupré stond een oogenblik besluiteloos stil.

Het was bijna 5 uur in den morgen en aanstonds zou de zon opgaan.

Op dat oogenblik voelde de Franschman zich zachtjes bij de mouw trekken en toen hij met gefronste wenkbrauwen opkeek, zag hij een man naast zich staan, dien hij in het geheel niet kende.

Hij was gekleed als een arbeider, die echter in langen tijd geen handenarbeid had verricht, en droeg een sjovel colbert-costuum en een vettige, gerafelde jockey-pet.

— Wat wilt gij? vroeg Beaupré op ruwen toon. Wat waagt gij het mij aan te raken?

— Ik was — daar beneden, markies, antwoordde de arbeider in voortreffelijk Fransch.

— Wat bedoelt gij? Wilt gij zeggen dat gij — daarginds zijt geweest? vroeg Beaupré, met een wenk in de richting van het dievenhol.

— Juist. Ik heb de verkiezing bijgewoond.

— Zijt gij een Franschman?

— Ik heb niet de eer, markies, ik ben Engelschman.

— Dan spreekt ge mijn taal merkwaardig goed. Gij zijt zeker een aanvoerder.

— Ook dat niet, markies, antwoordde de ander glimlachend.

— Maar voor den duivel, waarom houdt ge mij dan op? riep Beaupré ongeduldig uit. Denkt ge dat ik lust heb om hier nog langer te blijven staan?

— Niets belet u om door te loopen, hernam de arbeider kalm. Ik zal u dan als gij het goedvindt vergezellen.

— Maar ik vind het in het geheel niet goed! riep Beaupré uit. Ik wil alleen zijn. En als gij nog een grein hersens hebt, zult ge begrijpen waarom.

— Ik begrijp het zeer goed, markies, gij wilt alleen zijn met uw wraakgevoelens. Heb ik het niet geraden?

De markies stond verrast stil en wierp den arbeider een onderzoekenden blik toe.

— Par Dieu! mompelde hij, ik geloof waarachtig, dat de kerel mij een vraag durft stellen.

— Dat durf ik inderdaad, markies, vervolgde de arbeider, zonder zijn kalmitte te verliezen, en bij deze eerste vraag zal ik het zelfs niet laten.

— En denkt gij dat ik op uw onbeschaamde vragen zal antwoorden, riep Beaupré woedend uit.

— Daarvan ben ik overtuigd, want als gij dat doet zult gij in mij wellicht een handlanger kunnen vinden.

Nu bleef Beaupré stokstijf op dezelfde plaats stilstaan en keek den arbeider lang en aandachtig aan.

Een zacht gefluit kwam over zijn lippen en zijn oogen kregen een geheel andere uitdrukking.

Zijn bendegenooten waren op een eerbiedigen afstand blijven staan, maar toch hielden zij den vreemde nauwkeurig in het oog, teneinde indien hij kwade bedoelingen mocht hebben aastonds ter hulp te kunnen snellen.

— Luister eens, mijn vriend, begon Beaupré weder, ik houd er niet van om in raadselen te spreken. Gij hebt zooveen getoond, dat gij een soort gedachtenlezer zijt. Hebt gij reden om dien man te haten?

— Minstens evenveel redenen als gij, markies, antwoordde de arbeider kortaf.

— Maar hoe is het mogelijk, dat een man van uw stand zich de vijandschap van een man als Cox op den hals kan hebben gehaald?

— Ik ken hem in het geheel niet, hernam de ander rustig.

Markies de Beaupré fronste de wenkbrauwen en hernam op dreigenden toon:

— Gij houdt mij toch hoop ik niet voor den gek? Ik ben er de man niet naar om het te dulden.

— Ik spreek de volle waarheid, markies, ik ken dien dokter Cox niet.

— Maar voor den satan. Wie zijt gij? Hoe komt het dat ge zoo goed Fransch praat. Zijt ge werkelijk een arbeider? Vanwaar uw haat tegenover den pas gekozen chef?

— Ik kan u tot mijn spijt op geen van die vragen antwoorden, markies, gaf de arbeider glimlachend te kennen.

— Hoe wilt ge dan dat ik u vertrouw?

— Daar wil ik u volstrekt niet toe dwingen. Gij kunt mijn voorstel aannemen of het verwerpen. Ik heb u gadegeslagen, daar beneden in de vergaderzaal, en ik heb gezien, hoe gij door haat en wraakzucht verteerd werd, toen het bleek, dat uw eerezuchtige plannen in duigen waren gevallen, en uw mede-candidaat de overwinning behaalde. Ik heb gezien, welke gevoelens er in uw binnenste kookten — en ik heb besloten, daar mijn voordeel mede te doen.

Markies Beaupré had met stijgende verbazing naar deze korte uiteenzetting geluisterd.

Blijkbaar wist hij niet of hij toornig zou worden, dan wel den „onbeschaamden rekel” aan zijn lot overlaten, en schouderophalend heengaan.

Hij koos den middenweg en zeide wenkbrauwfronsend en op spottenden toon:

— Gij durft veel zeggen, vriend. Zijt gij zulk een goed menschenkenner, dat gij dat alles op mijn gelaat bespeurd hebt.

— Dat had iedereen kunnen zien, die u aandachtig gadesloeg, hernam de ander kalm.

— En wat wilt gij nu eigenlijk? hernam Beaupré ongeduldig. Als gij de waarheid wilt weten, ik heb slaap en verlang naar mijn bed.

— Ik wil niet anders, dan u voorstellen mijn bendegenoot te worden, markies. Ook ik heb redenen om dokter Cox als mijn vijand te beschouwen en ik zou u in overweging willen geven u bij mij aan te sluiten om hem te bestrijden.

— Geloof gij dat ik daarbij hulp nodig heb? riep de Franschman hooghartig uit.

— Misschien toch wel! Gij weet bijvoorbeeld niet eens wie dr. Cox is! Als gij waart gebleven, waartoe gij het recht hadt als leider van een bende, dan zoudt gij thans zijn gelaat gezien hebben — en gij zoudt weten, hoe uw vijand er uitzag!

— Daar hebt gij waarachtig gelijk in! zeide Beaupré met doffe stem, en terwijl hij de vuisten balde. Ik heb mij door mijn drift en afgunst laten medeslepen, maar nog is er niets verloren — morgen, of liever hedenavond, zal er opnieuw een samenkomst plaatsvinden, en daar zal de nieuwe chef tevens zijn eerste onderneming op touw moeten zetten — als het ware zijn meesterstuk. Maar ik geloof dat ik meer zeg, dan ik wel moest! voegde hij er aan toe, terwijl hij den arbeider argwanend aanzag.

De arbeider haalde de schouders op, en hernam terwijl hij zich gereed maakte om zich te verwijderen:

— Als gij mij nodig mocht hebben in den strijd tegen dr. Cox en ik durf gerust zeggen, dat mijn hulp wel wat waard is — dan hebt gij niets anders te doen dan een telegram te zenden aan het adres van James Brown, Victoria-Street 7. Dat telegram behoeft slechts één woord te bevatten: „Kom!” en voorts het adres,

waar gij mij wilt ontbieden — een half uur later zal ik tot uw beschikking zijn!

De arbeider knikte den Franschen markies toe, lichtte even zijn pet af, en verdween.

Maar als de markies gemeend mocht hebben, dat

hij hem voor goed kwijt was, dan had hij zich danig vergist, want nauwelijks had hij zich op weg begeven, om zijn woning op te zoeken of de arbeider keerde op zijn schreden terug en begon hem te achtervolgen.

Het was John Raffles!

HOOFDSTUK V.

De mijn wordt gelegd.

De metgezellen van den markies hadden een voor een afscheid van hem genomen, en ten slotte bleef hij slechts in gezelschap van een enkelen man, die zeer goed den weg scheen te kennen in dit gedeelte van Londen, want hij vergiste zich geen enkele maal.

De beide mannen waren nu in druk gesprek verdiept, en lette niet op hun omgeving.

Zoo bemerkten zij dan ook niets van Raffles, die hen op een afstand van 50 meter steeds bleef achtervolgen.

Trouwens Raffles had de kansen op herkenning weten te verminderen, door nadat hij zoogenaamd afscheid had genomen, vliegensvlug een diepe portiek binnen te treden, zich daar van zijn pruik te ontdoen, zijn pet tegen een vilten hoed te veruilen, en zijn colbert binnenste buiten weder aan te trekken.

Maar ondanks deze voorzorgsmaatregelen, zorgde hij er toch voor zich zoo min mogelijk bloot te geven.

De beide Franschen — want het geheele uiterlijk van den makker van den markies wees er op dat ook hij een zoon van La belle France was — liepen haastig, en voortdurend druk sprekend door een aantal nauwe straten, die langzamerhand gevuld raakten met arbeiders die zich naar hun werk begaven, melkrondbrenners en broodbakkersknechts.

Zij staken de Theems niet over, maar bleven voort-

durend in het Zuid-Oostelijk gedeelte van de stad.

Maar eindelijk schenen zij toch het doel van hun tocht bereikt te hebben.

Zij bevonden zich nu in de Bishop Street, een tamelijk breede straat en waar blijkbaar een vrij gegoede arbeidersklasse woonde.

De metgezel van markies de Beaupré stak zijn hand in zijn zak en haalde er een grooten huissleutel uit, waarmede hij een groen-geschilderde deur opende, behoorende bij een huis van drie verdiepingen, dat tamelijk smal was.

Raffles had dit kunnen waarnemen van de overzijde van de straat, waar hij schijnbaar verdiept was in de lezing van een krant, maar inderdaad door een gaatje in het blad de beide Franschen in het oog hield.

Toen de beide mannen in het huis verdwenen waren, stak Raffles snel de straat over, liep er langs en prentte zich het nummer goed in het geheugen.

Hij slenterde nu langzaam verder en mompelde voor zich heen:

— Mijn vriend de markies zal nu wel gaan slapen, maar voor mij is de arbeid nog niet gedaan, integendeel, hij begint nu pas goed.

Hij raadpleede zijn horloge, en vervolgde zijn alleen spraak:

— Het is nu half zeven — het spijt mij, beste Charly, maar over een half uurtje zal ik je moeten wekken, want er is werk aan den winkel. Ik kan het nu alleen niet meer af, ik heb je hulp noodig. Ik vrees dat mijn vriend Beaupré mij toch nog niet al te goed vertrouwt, en mij, al zal hij aanstonds te weten komen wie dr. Cox inderdaad is, dit toch niet zal mededeelen. En daar ik het moet weten — zoo zullen wij wel een weinig geweld moeten gebruiken!

En na tot deze slotsom te zijn gekomen trad Raffles een hulp-postkantoor binnen, waarvan hij het adres aan een politieagent had gevraagd, en verzond een kort, maar veel-beteekenend telegram aan zijn trouwen vriend Charly Brand, in de geheime taal, welke alleen de beide vrienden verstonden, en die voor ieder ander niet te ontraadselen was.

Hij wist nu, dat de jonge man aanstonds na de ontvangst van het telegram de instructies die hem daarin gegeven waren, zou nakomen.

Hij had een klein wijnhuis ontdekt, schuin tegenover het huis waar markies de Beaupré zijn intrek had genomen, waarschijnlijk bij een daar wonend landgenoot, en daar had hij Charly rendez-vous gegeven.

Er verliep bijna een uur en toen drentelde er een verloopen type, een soort werklooze kadewerker het wijnhuis binnen, met een eindje cigaret tusschen de lippen en zijn pet met groote klep schuin op zijn sluik haar, in wien Raffles eenige moeite had zijn trouwen vriend Charly Brand te herkennen.

Maar dat hij het inderdaad was, bleek spoedig genoeg, want hij liep regelrecht toe op het tafeltje aan het raam, waaraan Raffles gezeten was, en noemde half binnensmonds het woord, waardoor de twee vrienden elkander ten allen tijde en in welke vermomming zij zich ook bevonden, konden herkennen.

Raffles liet den waard nog een glas bier brengen, en spoedig waren de twee vrienden in een zacht gefluisterd gesprek gewikkeld.

Vrees om te worden beluisterd, behoefden zij trouwens niet te koesteren, want er bevond zich op dit vroege uur niemand in het drankhuis.

— Er is zeker iets bijzonder gaande, dat je mij verzocht hebt in een vermomming als arbeider hier in dit huis te komen? begon Charly.

— Natuurlijk, beste kerel, anders zou ik het toch zeker niet wagen, je om zeven uur uit je bed te trommelen? antwoordde Raffles glimlachend.

— Wat is er dan gebeurd?

— Er is een nieuwe chef gekozen van het Genootschap van den Gouden Sleutel!

— Dus een nieuwe vijand! Wie is het? vroeg Charly gretig.

— Dat mag de duivel weten!

— Heb je hem dan niet gezien? Ben je dan niet in den dievenkelder geweest!

— Dat wel, maar hij droeg een groote toga en een kap over het hoofd; toen de installatie had plaats gevonden, moest natuurlijk het vulgus de zaal verlaten, en bleven alleen de hoofden achter, aan wie het dubbelzinnige vermaak gegund is de wezenstrekken van den nieuwen chef te mogen aanschouwen.

— Maar weet je zijn naam?

— Ik weet den naam, dien hij zal dragen — maar het is zijn eigen naam niet! Intusschen zullen wij voorloopig hem slechts kennen als dr. Cox!

Charly keek Raffles verbaasd aan, en zeide toen aarzelend:

— Neem mij niet kwalijk — maar dan begrijp ik niet goed...

— Waarom ik je eigenlijk hier heb laten komen? vulde Raffles den zin aan. Luister, dan zal ik het je zeggen.

En nu deelde Raffles den jongen man mede, wat er dien nacht in het dievenhol was voorgevallen, de ontmoeting met markies de Beaupré op straat, de achtervolging, en de ontdekking van het huis waar hij woonde.

Charly had met de grootste aandacht toegeluisterd en zeide, toen Raffles gereed was:

— Dat alles is zeker belangwekkend genoeg, maar nu weet ik altijd nog niet...

— Je hebt gelijk, Charly — dat mag ik ook niet van je vergen! zeide Raffles glimlachend. Ik kan niet verlangen, dat je een gedachtenlezer bent, en zult begrijpen wat mijn plannen zijn. Welnu, dan zal ik je ze uiteenzetten.

De Groote Onbekende dacht een oogenblik na, en hernam toen:

— Die Beaupré heeft natuurlijk volstrekt geen reden

om een wildvreemden Engelschman, dien hij nooit van tevoren gezien heeft, zijn vertrouwen te schenken, alleen omdat hij lid van een dievenbende is, al gaat het toch om de bevrediging van zijn wraak. Maar ik wil mij nu eenmaal van dien Franschman bedienen als een werktuig om dien dr. Cox te bestrijden, nog voor hij meer kwaad heeft kunnen stichten, dan hij reeds gedaan heeft — want de man blijkt reeds nu twee moorden op zijn geweten te hebben. Ik wil den eenen schavuit tegen den anderen uitspelen — juist zooals Jago deed met Othello en Occassio, die beiden zijn vijanden waren. Maar daar de kans groot is, dat markies de Beaupré er niet aan denkt om mij den waren naam te noemen van den nieuwen chef, of mij zelfs zijn uiterlijk te beschrijven, daarom zal ik andere middelen te baat moeten nemen, paardenmiddelen, dat erken ik!

— Maar beste Edward — ik zou je wel willen doen opmerken, dat je je heel veel moeite kunt besparen, als je dien markies Beaupré zelf zijn gang laat gaan. Naar wat je mij van hem verteld hebt, lijkt hij er mij juist de man naar, om dien dr. Cox eenvoudig naar de andere wereld te sturen en zijn plaats in te nemen.

— Op het eerste gezicht lijkt dat een zeer practisch plan, Charly, en dat ook niet van een zekere pikantheid ontbloeit is, maar in de praktijk zou het misschien op eenige moeilijkheden stuiten. Om te beginnen loopen wij natuurlijk gevaar, dat de aanslag al aanstonds volkomen mislukt, en wat daarvan voor onzen markies het gevolg zou zijn, kun je je wel voorstellen. De man zou, aangenomen natuurlijk, dat hij zijn mislukte poging overleefde, eenvoudig zonder vorm van proces worden opgehangen, want de wetten van het genootschap zijn streng zooals je weet. Nu zouden wij ook kunnen aannemen, dat — tweede mogelijkheid — markies Beaupré er inderdaad in slaagt, dien schurk van een dr. Cox overhoop te steken of een kogel door het hoofd te jagen, zonder dat er een haan naar kraait. Misschien zou hij dan door dit doortastend optreden inplaats van Cox chef van het genootschap worden, maar dan waren wij niet veel verder. Ik zou dan slechts den eenen tegenstander voor den anderen geruild hebben, en ik weet volstrekt niet, wie meer te vreezen is, dr. Cox of markies Beaupré de la Sardogne.

— Dat alles mag nu zoo zijn, Edward, maar op die manier gaan wij rond in een vicieusen cirkel. De eene chef zal toch altijd den ander opvolgen — en wij zul-

len nauwelijks gereed zijn met den een, of de ander zal weder komen opdagen. Het is als dat kinderspeeltuig, je kunt ze op de Voorjaarskermis wel zien, waar een aantal soldaten op een reep linnen zonder eind geplakt is, welke over twee rollen van gelijke grootte loopt. Als men aan de eene rol draait, verschijnen de soldaatjes in een eindelooze reeks op een soort tooneeltje, de een voor, den ander na. Als het kind er den heelen dag aan draait verschijnen er ook den heelen dag soldaatjes. Zoo gaat het ook met het Genootschap van den Gouden Sleutel. Maar als je het liever hebt, wil ik het ook wel vergelijken met den duizendkoppigen draak.

— Je kunt gelijk hebben, Charly, maar dat zal mij niet weerhouden steeds en waar ik kan tegen dat genootschap te blijven strijden. Ik zal zooveel chefs vernietigen als in mijn vermogen is — en al zijn het er geen duizend, met een paar dozijn in een heel menschenleven ben ik ook al tevreden.

— Maar het helpt niets, Edward. Evenmin als het zou helpen als je twintig koppen afsloeg van den draak, die ik zoeven ten tooneele voerde.

— Zeg dat niet, Charly. De goede chefs zijn minder dik gezaaid, dan je denkt en ten slotte moet er toch een tijdperk van anarchie komen, waarin de bandieten zonder meester zijn, en dus een des te gemakkelijker prooi zullen vormen voor de politie. Hoe het zij, ik wil ditmaal trachten den chef en den adspirantchef te samen te vangen. Twee vliegen in een klap. Het kon niet mooier.

— Hoho. Je hebt hen nog niet, kwam Charly.

— Dat is waar, en om hen te krijgen, liet ik je hier komen.

— Wat ben je dan eigenlijk van plan?

— Ik wil naar de samenkomst met dr. Cox.

— Ben je gek geworden, Edward? riep Charly verschrikt uit. Daar zullen toch alleen de bendehoofden aanwezig zijn?

— Juist — en ik zal een van die bendehoofden zijn.

— Maar dat is onmogelijk. Hun aantal, hun uiterlijk is bekend. De samenkomst is reeds vanavond, je ben te laat, je kunt nu niets meer doen.

— Wat al tegenwerpingen, zeide Raffles terwijl hij even de wenkbrauwen fronste.

— Maar ik heb toch gelijk? Hoe wil je aan die

samenkomst deelnemen, terwijl de deelnemers niet eens gemaskerd zijn?

— Ik zou bijvoorbeeld de plaats van een hunner kunnen innemen, zeide Raffles bedaard.

— En waar vindt je dien eenen zoo gauw?

— Hier aan de overzijde woont er een, op geen vijftig stappen hiervandaan. Zijn naam is markies Beaupré.

Charly keek Raffles met open mond aan, en stotterde:

— Dat zal hij nooit goed vinden.

— Ik twijfel er niet aan, Charly, hernam Raffles met een fijn glimlachje. Ik heb er ook geen oogenblik op gerekend, dat hij dat goed zal vinden. Wilde ik alleen zijn toestemming gaan vragen, dan ware je gezelschap, hoe aangenaam overigens ook, overbodig geweest. Het is echter juist omdat ik vrees, dat hij wellicht eenige tegenwerpingen zal maken, dat ik op je hulp rekende?

— Dus, geweld?

— Geweld is zulk een groot woord. Wij zouden het kunnen noemen, krachtdadige aandrang.

— En denk je dat hij daarvoor bezwijkt?

— Hij zal wel moeten.

— Maar hij is niet alleen.

— Dat zijn wij ook niet. Wij zullen trouwens wachten, tot hij wel alleen is. Zijn vriend, die hem gastvrijheid verleent, moet een oogenblik worden wegge-lokt, zoodat wij met den zooveen genoemden aandrang kunnen optreden.

— Waar wil je Beaupré dan laten?

— Er zal wel een vliering zijn.

— Prachtig. En als zijn makker terugkeert en hem mist?

Raffles antwoordde hierop niet dadelijk, maar eensklaps hief hij het hoofd op en hernam:

— We zullen deze verwikkelingen misschien op een gemakkelijke wijze kunnen voorkomen. Het is waar — die vriend is een weinig lastig. Wij zouden ook hem onschadelijk moeten maken voor minstens 24 uur, en dat brengt weer extra arbeid met zich mede. Het gemakkelijkst zou zijn, als wij, zonder dat dit argwaanbaarde, den markies er toe konden brengen, zijn woning te verlaten. Zij slapen nu beiden, en zij zullen wel tot een uur of twee of drie blijven slapen.

— En jij zelf, Edward?

Raffles maakte een gebaar van afweer.

— O, ik heb geen slaap noodig, zeide hij onverschillig. Het betreft hier een zaak van belang en ik kan later mijn schade wel inhalen. Wij zeggen dus, dat de Beaupré een boodschap moet ontvangen, die hem, zonder dat dit opzien baart, voor vrij langen tijd uit de woning van zijn vriend verwijdert. Deze mag zich toch niet naar de samenkomst begeven, daar hij geen bendehoofd is, en hij zal dus zijn Franschen vriend niet missen voor het te laat is.

— En wat zal dat voor een boodschap zijn?

— O, een briefje, met een fijne dameshand geschreven zal wel voldoende zijn, zeide Raffles. Onze vriend is een Franschman, en hij zal wel niet onverschillig zijn voor de toenadering van een of ander bevallig lid van een Londensche bende. Ik ken er verscheidene van uiterlijk en van naam — en als een harer onzen markies een romantisch herdersuurtje voorspiegelt, dan zal hij er invliegen.

— En waar moet dat plaats vinden?

— Mij dunkt, dat een auto het aangewezen middel is.

— En de vrouw?

— De vrouw ben jij natuurlijk.

Charly liet zich achterover in zijn stoel vallen en slaakte een diepen zucht. Ik wist dat het daarop moest uitdraaien, zeide hij. Zal ik dat dan nooit ontkomen?

— Niet zoolang je uiterlijk je nog veroorlooft, om die rol te vervullen, mijn waarde! gaf Raffles glimlachend te kennen.

En zonder Charly's antwoord af te wachten, tastte hij in zijn binnenzak, haalde een versleten portefeuille te voorschijn, nam daaruit een stukje papier en schreef er met een stompje potlood eenige regels op, waarna hij het den jongen man toereikte.

— Wat dunkt je daarvan? vroeg hij.

„Een jonge vrouw, die u gisteravond bij de verkiezing bewonderd heeft, zou gaarne nader met u kennis maken. Wellicht kan zij u van dienst zijn. Kom hedenavond om negen uur op den hoek van Marble Arch. Ik zal u daar in een huur-auto wachten. Als herkenningsteeken zal ik mijn hand met een roode roos uit het portier aan de zijde van Hydepark laten hangen”, las Charly.

Hij keek op, vouwde het papiertje langzaam samen en stak het Raffles toe:

Toen vroeg hij, weifelend:

— En denk je, dat hij zal komen na de ontvangst van dit briefje?

— Dit vodje papier zou hem natuurlijk afschrikken! antwoordde Raffles glimlachend. Wij zullen nu beurte- lings naar ons huis in de Regentstreet gaan, daar er natuurlijk iemand hier moet blijven, ten einde een oog in het zeil te houden. Jij verkleedt je tot een bevallige, verleidelijke schoone — bedenk dat in het duister alle katjes grauw zijn — en ik zal op het fraaiste, en wel-

riekendste papier, dat ik in mijn verzameling heb, dit kattedelletje netjes en met een fijne vrouwehand over- schrijven. En dan zal onze man als een muis op het spek er op af komen, wees daar maar zeker van! Hij zal zich dit avontuurtje in een vreemde stad niet willen laten ontgaan!

— Ik mag het leiden, Edward, want daarop is ons heele plan immers gebaseerd.

HOOFDSTUK VI.

De mijn springt!

De afspraak was vlug gemaakt, en Raffles verliet het eerste het wijnhuis na te hebben betaald.

Charly bleef alleen achter, teneinde zijn plaats in te nemen, en het huis aan de overzijde in het oog te houden.

Veel waakzaamheid was er echter niet noodig, want hij begreep wel, dat de beide Franschen naar bed waren gegaan ten einde uit te rusten van de gebeurlijkheden van dien nacht.

Raffles echter riep snel een auto aan, en liet zich naar de Regentstreet rijden.

Hij bereikte het heerenhuis langs den meest gebruikelijken weg in dergelijke omstandigheden, dat wil zeggen door de kleine tuinpoort, die op een volmaakt stille straat uitkwam.

Hij haastte zich naar zijn werkkamer, en nam uit een geheim vak van zijn schrijftafel en velletje fraai ge- glaceerd schrijfpapier van licht room-kleurige tint, en schreef daarop met fijne hand het briefje over dat voor markies de Beaupré de la Sardogne zulke onaan-

gename gevolgen zou hebben.

Toen hij hiermede gereed was, en de inkt was opge- droogd, besprenkelde hij het papier aan de achterzijde met eenige druppels odeur.

Vervolgens sloot hij het briefje in een enveloppe, waarop hij met dezelfde elegante vrouwenhand het adres schreef.

Hij bekeek zijn werk met een blik van welgevallen, en stond aanstonds weder op, ten einde Charly te gaan afllossen.

Toen hij het wijnhuis weder binnentrad zat de jonge man nog steeds op dezelfde plaats.

— Heeft de vos zijn hol niet verlaten? vroeg hij glimlachend en op zachten toon.

— Ik denk dat de vos op het oogenblik een marmot is, Edward! antwoordde Charly lachend. Natuurlijk slapen zij nog.

Raffles raadpleegde zijn horloge en zeide toen:

— Volgens menschelijke berekening zullen zij dat nog wel een paar uren blijven doen. Ik zal nu aanstonds

het briefje gaan afgeven aan de hospita van onzen Franschen vriend, bij wien Beaupré 'ogeert.

— Is het aan te nemen, dat de onbekende bewonderaarster weet waar Beaupré woont?

— Daarin schuilt niets vreemds! Als zij inderdaad zoo hevig belang in hem stelde, dan heeft zij natuurlijk bij een van haar collega's geïnformeerd waar het voorwerp van haar belangstelling zich in deze stad ophoudt, en daar dit wel geen geheim zal zijn geweest, kon waarschijnlijk de eerste de beste haar inlichten.

— Dat is zoo! Maar loop je nu geen gevaar dat je herkend wordt, als Beaupré eens aan de hospita van zijn vriend vraagt, hoe de bringer van het briefje er uit zag?

— Dan zal zij, hoop ik, een waarheidsgetrouwe beschrijving van mij geven, en Beaupré zal eenvoudig denken, dat een van de bendeleden het briefje gebracht heeft. Heb je nog tegenwerpingen?

— Och neen! Trouwens, al had ik ze — ik geloof niet, dat ze veel indruk op je zouden maken.

— Een voortreffelijk woord, Charly. Deze opmerking is mij uit het hart gegrepen. Je zult zien, dat alles op rolletjes loopt. Als Beaupré eenmaal in onze macht is, dan zal de rest kinderwerk zijn.

— Intusschen dwing je mij weer van geslacht te veranderen, Edward! zeide Charly verwijtend.

— Dat is zoo erg niet — niemand noodzaakt je om vrouw te blijven!

— O, dat is nog al gelukkig! kwam Charly sarcastisch. Ik ben blij, dat je mij tenminste toestaat, als alles achter den rug is, weder een lange broek aan te trekken.

— Mijn hemel, Charly, als je dan zoo vreeselijk aan dat kleedingstuk gehecht bent, houdt het dan onder je rokken aan en sla de pijpen om.

— Je bent wreed, Edward. Je spot met mijn heiligste gevoelens, zuchtte Charly. Neen, je hoeft niet te lachen, je begrijpt heel goed, wat ik gevoel. Ik heb er nu eenmaal een hekel aan, en alleen om niet meer voor jonge coquette vrouw te behoeven te spelen, zou ik wenschen, twintig jaar ouder te zijn.

— Loop niet te hard van stal, mijn jongen. Over twintig jaar zul je uitstekend geschikt zijn voor oude erfstantes, kwam Raffles kalm.

— Ik zie het al, je bent onverbiddeijk, zeide Charly, half lachend, half boos.

De twee vrienden hadden dit gesprek op zeer zachten toon gevoerd, want er waren nu langzamerhand meer personen in het wijnhuis gekomen.

Zij betaalden spoedig hun vertering en gingen heen.

Op straat gingen zij aanstonds ieder huns weegs, want het was niet geraden, dat de bureu hen samenzagen.

Raffles stak naar den overkant van de straat over, deed alsof hij even rondzocht, en belde toen aan het smalle huis aan.

Een morsig wijf deed de deur open, en wierp hem een wantrouwend blik toe.

— Wat moet je, man? vroeg ze op snibbigen toon.

— Van jou moet ik niets, lief hartje, zeide Raffles op vriendelijken toon, terwijl hij het briefje te voorschijn haalde, dat hij op een zeer eigenaardige plaats, namelijk onder zijn pet bewaard had, en aan de vrouw ter hand stelde.

— Geef dat briefje aan mijnheer Beaupré, zoo spoedig als je hem ziet, zeide hij, er is haast bij.

De oude vrouw nam het sierlijke briefje voorzichtig tusschen duim en wijsvinger, na haar handen haastig aan haar boezelaar te hebben afgedroogd, en knikte den bringer norsch toe.

— Het komt in orde, zeide zij kortaf.

— Dat hoop ik voor je, mama, anders zou het je slecht vergaan, zeide Raffles gekscherend, maar met een dreigenden klank in zijn stem, die het dievenwijf snel deed beenen maken.

— Dat briefje zal wel aan het goede adres komen, zeide Raffles glimlachend voor zich heen. Die oude dame scheen wel eenige ervaring te hebben van den eerbied, dien men aan de bendehoofden verschuldigd is.

Hij keek nog eens naar het huis om, en liep toen snel verder, ten einde Charly in te halen, die wat verder op hem wachtte.

Daar zij volstrekt niets te verzuimen hadden voor het oogenblik, slenterden zij te voet verder.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend naast elkander, toen Charly eindelijk zeide:

— Nu zou ik toch wel eens gaarne willen weten, wat je eigenlijk van plan bent.

— Ik heb nog geen plan, beste Charly. Ik mag zeggen, dat het juist mijn kracht is, dat ik spontaan te werk ga, en mij altijd door ingevingen laat leiden, dat

wil zeggen, door de omstandigheden, zooals zij zich op een gegeven oogenblik aan mij voordoen.

— Wat bedoel je?

— Ik wil zeggen, dat ik volstrekt geen plan heb, alvorens ik weet, wat dr. Cox voornemens is. Welnu, dat zal ik hedenavond vernemen.

— Maar hij kan wel in het geheel geen plan hebben, de samenkomst kan wel over onverschillige zaken loopen.

— Geloof dat niet. Over onverschillige dingen vergadert de Groote Raad niet. Neen, ik denk eerder, dat dr. Cox zijn proefstuk zal moeten afleggen.

— Weet je wat mij daar invalt?

— Zeg eens op.

— Misschien zou het mogelijk zijn hem als het ware een plan onder den neus te duwen, dat je zelf hebt verzonnen.

— Over iets dergelijks heb ik zelf inderdaad nagedacht, Charly, hernam Raffles glimlachend, en als het lukt, wat ik op het oog heb, dan zullen de dagen van dien mijnheer dr. Cox spoedig geteld zijn.

— Je zult hem in ieder geval vanavond ongemaskerd zien en reeds dat is heel wat waard.

— Ongetwijfeld, want als ik zijn gezicht eenmaal gezien heb — ik verzeker je dat ik het dan niet meer vergeten zal.

De beide vrienden spraken nog geruimen tijd door over het onderwerp, dat thans al hun aandacht gevangen hield en al sprekende bereikten zij de Theemskade.

Daar de honger hen thans langzamerhand begon te plagen, gingen zij een eenvoudig eethuis binnen, en gebruikten daar wat.

En daarop begaven zij zich naar het huis in de Regentstreet, ten einde alles voor de onderneming van dien avond in gereedheid te brengen.

Het was omstreeks negen uur in den avond toen een rijzig man, in een langen regenmantel gewikkeld, met vlugge stappen langs het hek van Hydepark liep, niet ver van de Marble Arch.

Het was markies Beaupré.

Hij liet zijn blikken onderzoekend om zich heen waren, totdat zij eindelijk gevestigd bleven op een huurauto, die dicht bij den rand van het trottoir, juist tegenover den ingang van het park stilstond.

Het portierraampje van die auto was neergelaten, en

over den rand hing een vrouwenhand, in een zwart glacé handschoen gestoken, en die een roode roos vasthield.

De Franschman bleef een oogenblik staan, glimlachte, streek zelfbewust zijn kleine zwarte snor op, en trad toen met den hoed in de hand op de auto toe.

Hij greep de kleine hand, drukte ze innig, en keek toen de jonge vrouw, die daar binnen zat met een ondernemenden blik aan.

— Schoone dame, begon hij galant en met zuidelijken zwier, vergis ik mij, of zijt gij degene, die mij dat allerliefste briefje geschreven heeft?

De jonge vrouw daar binnen sloeg schaamrood den blik neer, en bedekte het gelaat met de nog vrije hand.

Toen lispelde zij, bijna onhoorbaar:

— Ik durf er bijna niet voor uit komen, ja markies, ik was het.

— Open dan snel het portier, opdat ik mij overtuige van de waarachtigheid uwer gevoelens.

En zonder het antwoord van de jonge vrouw af te wachten, stak hij de hand door het open portier, draaide het open, stapte binnen, en nam naast zijn bewonderaarster plaats, terwijl hij het portier achter zich dichttrok.

De markies was zeker een zeer stoutmoedig man, want nauwelijks had de auto zich in beweging gesteld — de chauffeur had blijkbaar zijn bevelen — of hij greep de hand van de vrouw die naast hem zat, en zeide hartstochtelijk:

— Wat zijt gij schoon. Wat glanzen uw blauwe oogen. Wat riekt uw haar verrukkelijk en zeg mij nu spoedig uw naam.

— Ik heet Grace.

— Grace. Dien naam voegt u. Gij zoudt niet anders kunnen heeten. Waarheen leidt ge mij?

— De chauffeur heeft bevel u naar mijn woning te geleiden, zeide Grace op zachten toon.

— Waarom zeg je dat deftige „u” tegen me, Grace? Raoul heet ik, noem me zoo, ik smeeek het je.

— Raoul, herhaalde de jonge vrouw als in een zucht, terwijl ze zich achterover in de kussens liet vallen.

Maar aanstonds richtte zij zich weder op, en zeide verschrikt:

— Trek dadelijk het portiervenster op, en sluit de gordijntjes.

— Waartoe mijn lieveling?

— Omdat ik vrees gezien te worden. Weet gij wel, dat ik mij aan groot gevaar blootstel?

— Waarom dat?

— Vraagt gij dat nog? Door u te schrijven heb ik mijn minnaar bedrogen. Wij rijden hier door een buurt, waar zeer velen van mijn vrienden wonen, en als zij mij zouden zien, en het zou worden verraden aan Dick — o, ik geloof zeker, dat hij mij dooden zou.

En reeds had de jonge vrouw met koortsachtige haast het portierraampje gesloten, en een der gordijntjes dichtgeschoven.

Markies Beaupré trok het andere dicht, en vroeg toen op teederen toon:

— Is het zoo goed, mijn schoone?

— Zoo is het beter — maar ik ben nog niet gerust, zeide Grace weifelend, terwijl zij den ander een verschrikten blik toewierp.

— Maar ik ben toch bij je. Je hebt niets te vreezen.

De jonge vrouw had haar zakdoek te voorschijn gehaald, en deed alsof zij de reuk van de odeur daarop, wilde opsnuiven.

Inplaats daarvan echter, sloeg zij haar linker arm om den hals van den Franschman, en drukte hem onverhoeds met de andere hand krachtig den zakdoek op neus en mond.

De Franschman wilde een uitroep van verbazing en afweer slaken, en dat juist werd zijn ongeluk.

Hij opende den mond en daardoor en door beide neusgaten, drong de bedwelmende lucht van de chloroform naar binnen.

De Beaupré maakte een stuipachtige beweging, trachtte zich te verweren, en de sterke armen los te maken, die hem gevangen hielden, maar het was vruchteloos — binnen enkele seconden lag hij roerloos tegen den achterkant van de auto.

Deze vervolgde met onverminderde vaart haren weg.

Charly, die zijn rol als vrouw weder op zulk een schitterende wijze had vervuld, stopte den chloroformdoek snel weder in zijn zak, liet vlug een raampje zakken, en zeide toen op een toon van opluchting zachtjes voor zich heen:

— Ik ben verheugd, dat ik maar spoedig zoo doortastend ben opgetreden! Dat heerschap deed zijn naam van Franschman eer aan, en ging tot den aanval over met een snelheid, die voor geen enkelen hinderpaal te-

rugdeinst. By Jove, wat zette de man een oogen op. Maar daar ligt hij nu — stom als een visch, en onbewegelijk als een lijk! Als Henderson nu vlug voortmaakt, kunnen wij over tien minuten in de Victoriastreet zijn.

Het doel van den rit was een van Raffles' huizen, welke hij te Londen bezat in huur of in eigendom, steeds onder een anderen naam evenwel, en die hem reeds vele malen van groot nut waren geweest bij tal van gevaarvolle ondernemingen.

De ingang was terzijde van een groote koetspoort, zoo breed, dat wel drie auto's elkander er gemakkelijk konden passeeren, en die toegang gaf tot een ruime binnenplaats, waarop de deuren van een aantal andere huizen uitkwamen.

— Ik hoop dat Edward tevreden zal zijn! bromde Charly in zichzelf. Stel je bijvoorbeeld eens voor, dat ik in een oogenblik van zinsverbijstering eau de Cologne in plaats van chloroform op den zakdoek had gedaan, dan zou ik waarschijnlijk hier niet zoo rustig zitten, met dien Franschman als een slappen vaatdoek naast mij! Het zou verschrikkelijk geworden zijn! Nu, gelukkig heb ik die vergissing niet begaan. Er schijnt toch altijd nog een Voorzienigheid voor minnende vrouwenharten te bestaan!

Juist toen Charly deze wijsgeerige opmerking ten beste had gegeven, reed de auto met een breeden hoog de koetspoort in en stond stil voor een bruin geschilderde, met koper beslagen deur.

Men had daarachter blijkbaar de aankomst van de auto gehoord, want de deur ging reeds open, nog voor de wagen goed en wel stilstond, en wat er toen geschiedde, gebeurde in slechts enkele seconden.

De chauffeur, niemand anders dan Henderson, Raffles' trouwe helper, een man met waarlijk reusachtige lichaamskrachten begiftigd, kwam dadelijk van zijn plaats, greep het schijnbaar levenloos lichaam, dat Charly hem toestak, en lichtte het uit de auto, met niet meer moeite, dan een kind aanwent, om haar poppen te dragen.

Hij droeg den Franschman het huis in, en aanstonds een vrij breede trap op, zonder dat Raffles, die de deur had geopend, of Charly, die snel het huis was binnengewipt, hem daarbij behoefde te helpen.

De bewusteloze Franschman werd op een gemakkelijke sofa in een goed gemeubileerd vertrek neergelegd,

en nu trad Raffles op Charly toe, stak hem de hand toe, en zeide glimlachend:

— Goed gedaan, mijn jongen! Onze man is nu voor minstens een uur of tien buiten gevecht gesteld! We zullen echter het zekere voor het onzekere nemen en hem aanstonds binden en knevelen. En nu is het mijn beurt! Henderson, ga weer achter je stuurwiel zitten en wacht tot ik kom — je weet het wachtwoord!

De brave reus verwijderde zich, en dadelijk zette Raffles zich voor een kleine toilettafel, en begon met

de grootste zorgvuldigheid het uiterlijk van den Franschman na te bootsen.

Het geluk was hem ditmaal al bijzonder dienstig, want zijn gelaatsvorm geleek bijzonder veel op dat van markies de Beaupré, en het verschil in de kleur der oogen zou bij avond zeker in het geheel niet te zien zijn.

De gelijkenis was binnen een half uur volmaakt, en toen Raffles eindelijk opstond, slaakte Charly een kreet van verbazing.

HOOFDSTUK VII.

Het voorstel van Raffles.

Inderdaad, de gelijkenis met den markies was zoo treffend, dat iedereen zich had moeten vergissen!

— Nu zullen wij aanstonds aan het werk gaan, zeide Raffles glimlachend. Ik heb het volste vertrouwen in den goeden afloop.

— Maar zullen zij geen wachtwoord vragen, Edward?

— Waarschijnlijk wel, maar dat zal mijn kleine agent, mijn kleine spion wel kunnen mededeelen. Trouwens.....

Hij voleindigde den zin niet, maar trad haastig op het lichaam van de Beaupré toe, nam de portefeuille uit den binnenzak, welke daar bleek te zitten, en haalde er een klein notitieboekje uit.

Hij bladerde er vlug in, en bromde al spoedig:

— Misschien een groote schurk — maar zeker iemand met een kort geheugen. Hier staat het wachtwoord voor hedenavond opgeteekend, met den datum erbij.

— Hij was dus wel van plan, naar de samenkomst

met dr. Cox te gaan?

— Waarom zou hij dat niet? Als hij er als vijand kwam, dan zou die samenkomst hem immers kostbare gegevens kunnen verschaffen, om iets tegen hem te beramen?

— Dat is waar. Wanneer denk je terug te zijn?

— Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Ik heb echter een klein plannetje en ik verzoek je zeer goed acht te geven.

— Ik luister.

— Je gaat, vermomd zooals je vanmiddag was, bij de dievenkroeg in de Vine-Street op wacht staan. Ik zal juist om tien uur mijn kleinen boodschapper naar je toesturen. Het herkenningswoord is: „Cox”. Die knaap zal je zeggen, wat je werkelijk te doen hebt. Wat dat is, zal afhangen van mijn onderhoud met Cox. Als de jongen er om kwart over tien niet geweest is, kun je weder naar dit huis gaan, en wachten tot ik terugkeer.

— En Henderson!

— Henderson is voor vanavond van dienst vrijgesteld.

Charly zeide niets, maar hij overwoog bij zich zelf, dat Henderson waarschijnlijk van een andere meening zou zijn. Hij wist, dat zijn meester zich in groot gevaar ging begeven, en hij zou zeker wel een oogje in het zeil houden, al was het dan uit de verte.....

Raffles had intusschen de laatste hand aan zijn toflet gelegd, en daarop bonden de beide vrienden hun gevangene stevig, maar niet zoo, dat het pijn kon doen, op de rustbank vast, waarvan de pooten onwrikbaar in den vloer waren bevestigd.

Er was nu geen sprake van, dat de Franschman zich zou kunnen bewegen, en om hem het schreeuwen te beletten, werd hem een groote doek voor den mond gebonden.

En daarop verlieten Raffles en Charly snel het vertrek.

De auto stond buiten te wachten, nadat zij op de binnenplaats was gedraaid en de koetspoort was uitgereden.

Raffles en Charly stapten beiden in, en de jonge man werd dicht bij het huis in de Regentstreet afgezet, ten einde zijn vermomming te gaan afleggen, en zich op zijn taak van dien avond voor te bereiden, terwijl Raffles verder ging, na met een krachtigen handdruk afscheid van Charly te hebben genomen.

Hij wist, dat hij thans weder een zeer gevaarlijken vijand ging bestrijden, en dat de kleinste vergissing, een verkeerde stembuiging, een onjuiste oogopslag hem noodlottig zouden kunnen worden.

Op nauwelijks vijftig meter van het wijnhuis hield de auto stil, en Raffles stapte uit, wisselde op zachten toon eenige woorden met Henderson, en ging toen een kleine dwarsstraat in.

Hij keek even aandachtig om zich heen, stapte toen vlug een kleinen winkel in aardewerk binnen, en wenkte een knaap van omstreeks 13-jarigen leeftijd met een schrandere gezicht en groote oogen, om bij hem te komen.

— „Spreken is zilver — zwijgen is goud”, zeide Raffles op zachten toon.

Dit was zeker iets als een wachtwoord, want de knaap antwoordde er rap op:

— „Beter een vogel in de hand, dan tien in de lucht?”

— Goed zoo, mijn jongen, zeide Raffles glimlachend. Let op, want ik heb je diensten noodig vanavond. Wees om vijf minuten voor tien vlak bij den boevenkelder — ik zal je daar een boodschap meegeven voor een man, als bootwerker gekleed, met rosig haar, en die het wachtwoord Cox moet zeggen. Dat is alles.

Raffles knikte den jongen vriendelijk toe, streefde hem over het zwarte haar, en verliet haastig den winkel weder, om zijn weg naar de dievenkroeg voort te zetten.

Hij noemde het wachtwoord aan den waard, die hem dadelijk met „Markies” aansprak en daalde daarop naar de keldergewelven af.

De samenkomst had thans plaats in een kleiner vertrek, dat aan de groote vergaderzaal grensde.

Het bleek dat er zeven bendevoorhoofden aanwezig waren, en dat men nog slechts wachtte op den markies en op den pas gekozen chef dr. Cox.

De mannen zaten om een ronde tafel, zwijgend te rooken, slechts nu en dan een fluisterend woord wisselend.

Even na den markies trad dr. Cox binnen.

Hij wisselde een donkeren blik met zijn tegencandidaat van den vorigen nacht, en nam toen plaats op den voor hem gereed gezetten stoel.

Hij greep den fraaien dolk, die naast den voorzittershamer lag, plantte het wapen met een forschen stoot in het hout van de tafel, en begon toen, terwijl hij de bendevoorhoofden een voor een aanzag:

— Ik wil niet te lang uitweiden, makkers. Gij weet waartoe wij thans bijeen gekomen zijn. Ik zal thans en wel zeer spoedig bewijzen van mijn bekwaamheid moeten afleggen, ofschoon ik in de stad mijner inwoning, Manchester, reeds getoond heb, den meestertitel waardig te zijn, intusschen — aan de gebruiken moeten wij ons houden.

Hij wachtte even en ging toen voort:

— Gij kunt natuurlijk niet van mij verlangen, dat ik reeds aanstonds geheel en al op de hoogte ben van de toestanden die in deze stad heerschen, ofschoon ik plechtig beloof, dat ik mij zoo spoedig mogelijk vertrouwd zal trachten te maken met de maatschappelijke verhoudingen hier. Ik wend mij dus nu tot u, en vraag u, of een uwer soms een plan aan de hand kan doen.

voor een goede zaak en liefst zoo spoedig mogelijk, ja, al was het nog hedennacht.

Er werd niet dadelijk geantwoord, en toch had een der mannen die vraag zeker verwacht, en ook gehoopt — John Raffles.

Maar toch was de Groote Onbekende, de eerste die sprak.

— Ik weet iets, zeide hij langzaam, terwijl hij schijnbaar achteloos den rook volgde die uit zijn sigaret opkronkelde. Ik weet iets — maar het moet spoedig gebeuren.

— Weet gij iets hier in Londen — gij, een Franschman, die hier maar zelden vertoeft, en hier pas een paar dagen zijt? vroeg dr. Cox en Raffles voelde duidelijk het wantrouwen in zijn woorden.

Hij haalde echter onverschillig de schouders op, en keek dr. Cox in het nu ongemaskerde gelaat.

Het was een zeer eigenaardig gelaat, een gelaat als van een doode.

Het was geelwit, en zelfs als de mansprak, scheen er volstrekt niets in te bewegen.

Alleen in oogenblikken van de heftigste opwinding kwam er leven in, en vertrok het zich zelfs krampachtig.

Dr. Cox had baard noch knevel, een buitengewoon breede bovenlip, een krachtig ontwikkelde kin, en een eigenaardig gevormd, laag voorhoofd, hetwelk zeker een prachtig terrein van onderzoek zou hebben opgeleverd voor schedelkundigen.

Maar de oogen waren het eigenaardigst.

Als de man zweeg en luisterde, waren het de oogen van een basilisk, strak schitterend en toch zonder uitdrukking, met een starenden blik.

Zij hadden een bijzondere, steengrijze kleur, die echter, als hij zich ergens over opwond, aanzienlijk veel donkerder werd, tot zij bijna bruin geleken.

De pupil was wijd, het wit van het oog gelek op porcelein.

De oogleden waren dik en zwaar en het scheen vaak alsof dr. Cox moeite had, zijn oogen geopend te houden.

Maar plotseling kon zijn blik zijdelings uitschieten, naar een bepaald punt, of een bepaald persoon, en dan gelek het alsof er twee dolken uit zijn oogen schoten, het was een giftige, een moordende blik.

Zoo was de man, naar wien Raffles onafgebroken

keek, terwijl hij onverschillig de schouders ophaalde.

— Het spreekt vanzelf, dat ik het niet uit mij zelf weet, dr. Cox, zeide hij bedaard, iederen trek van het gelaat van den man als het ware indrinkend.

— Mijn landgenoot, bij wien ik logeer, Jean le Cocq, die hier reeds vele jaren woont, en Londen evengoed kent als Parijs, zoo niet beter, deelde het mij mede.

— Nu, laat het in ieder geval maar eens hooren, hernam dr. Cox en de zware oogleden vielen over de basiliskenoogen.

— Het betreft een huis in de Victoria-Street, waarvan de bewoners thans uit de stad zijn, en morgen terugkeeren. Le Cocq heeft dat bij toeval gehoord. En hij weet ook, dat er in dat huis zeer veel sieraden zijn achtergelaten en ook veel geld, dat zich in een geheime bergplaats moet bevinden. De bewoners hebben dat durven achterlaten, omdat zij er vast op vertrouwden, dat de alarmseinen de dieven zullen afschrikken, en dat zij in ieder geval de geheime schuilplaats toch niet zouden kunnen vinden. Mij dunkt dat dit juist iets is, om uw krachten op te beproeven.

Raffles had dit laatste op spottenden toon gezegd, teneinde dr. Cox te prikkelen.

En het bleek hem al dadelijk, dat hij een kwetsbaar punt van zijn vijand had ontdekt — de nieuwe chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel was ijdel!

Hij zag hoe de hand, die op het tafelblad lag, zich tot een vuist balde, en hoe de schijnbaar zoo zware oogleden plotseling oprezen en de wonderlijke oogen hem als het ware doorboorden.

Maar reeds de volgende seconden waren zij weder aan iedere waarneming onttrokken.

— Ik denk dat het kinderspel zal zijn, zei dr. Cox langzaam.

— Misschien toch wel niet, hernam Raffles kalm, als gij er waarlijk in slaagt om alle moeilijkheden te boven te komen — wel, dan zijt gij een knap man, en dan zal ik u mijn hulde niet onthouden!

— En dat zou voor mij zeker een reden zijn, om aanstonds aan het werk te gaan! riep dr. Cox uit, met een spottenden, dreigenden klank in zijn stem.

Hij dacht een oogenblik na, en zeide toen, met de vuist op tafel slaande:

— Welnu, geef mij nadere bijzonderheden! Het moet dan nog vannacht gebeuren en de tijd is kort, maar wij zullen zien, wat er gedaan kan worden!

— Het huis draagt het nummer 19 en de ingang bevindt zich terzijde van een breede koetspoort, begon Raffles. Ik ben er vanmiddag louter uit belangstelling eens langs gelopen, en ik zelf moet bekennen, dat het misschien niet zoo gemakkelijk zal zijn binnen te dringen.

— Is er een portier?

— Neen, dat niet. Maar zooals gezegd — de buitendeur heeft een electricch alarmsignaal.

— Als men dat weet, kan men zulk een signaal verwijderen! zeide dr. Cox minachtend.

— Ik verlang niets liever dan het u te zien doen, meester! zeide de gewaande Fransche markies nederig.

— Zouden drie man voldoende zijn? ging Cox voort.

— O ja! — maar er zullen er toch zeker wel een paar meer moeten zijn! Bedenk, dat gij uw proefstuk gaat leveren — en dat er toch controle moet zijn.

Dr. Cox fronste zijn wenkbrauwen, maar blijkbaar begreep hij het billijke van deze opmerking, want hij zeide langzaam:

— Dan zullen wij met zijn vijven zijn! Gij zijt zeker van de partij?

— Als gij het tenminste veroorlooft, meester?

— Ik verzoek u er zelfs om! Gij hebt mij bestreden — gij hebt mijn plaats willen innemen, wel is waar zonder mij te kennen, en ik sta er op, u te toonen, dat ik minstens uw gelijke ben!

— Ik hoop het! zeide Raffles droogjes.

— Wanneer moeten wij van hier gaan? hervatte dr. Cox.

— Niet voor twaalf uur, want voor dat uur is het nog een weinig te druk in die straat, antwoordde Raffles.

— Hebt gij de omgeving goed opgenomen?

— Zeer goed!

— Kan ons de terugweg niet worden afgesneden?

— Onmogelijk, tenzij er onhandigheden begaan worden, en dat is natuurlijk onder uw leiding uitgesloten.

Weer vlogen de basiliskenoogen naar het gelaat van Raffles, en de chef trachtte op diens gelaat te zien, of hij in ernst sprak.

Maar het gelaat van den gewaanden Franschman stond volkomen strak, en er was niets anders op te lezen dan hoffelijke belangstelling.

En toch voelde dr. Cox zijn wantrouwen niet wijken.

Die man had hem nog den vorigen nacht fel bestreden, al had hij toen nog niet persoonlijk met hem kennis gemaakt — in ieder geval zou hij zich voor hem in acht nemen.

— Dan moeten er drie bekwame mannen worden uitgezocht, beval dr. Cox op korten toon. Met mij zelf en gij, Beaupré, maakt dat vijf. Wij zullen hier om twaalf uur vertrekken, dan hebben wij ruimschoots tijd om ieder onze maatregelen te treffen.

Toen dr. Cox dit zeide, was het ongeveer kwart voor tien.

— Dan ga ik eenige werktuigen halen, die ik een vriend in bewaring heb gegeven, zeide Raffles, terwijl hij opstond, volgens gebruik een buiging voor den chef maakte, en het vertrek verliet.

Hij ging weder de trappen op naar den dievenkelder, en trad naar buiten.

De knaap wachtte hem op de afgesproken plaats.

Raffles greep hem snel bij den arm en fluisterde hem eenige woorden in, waarop de jongen zoo snel hij kon wegdraafde, terwijl Raffles haastig weder terugkeerde met de tasch gereedschappen, welke hij aan den roodharigen waard in bewaring had gegeven.

HOOFDSTUK VIII.

De inbraak.

De noodige maatregelen waren spoedig genomen.

Een der bendehoofden had dr. Cox drie der bekwaamste en stoutmoedigste dieven ter beschikking gesteld, die zich spoedig in den dievenkelder kwamen aanmelden, waar zij echter slechts werden toegelaten, nadat dr. Cox een zwart masker voor zijn gelaat had gebonden.

— Doe jij maar een masker voor, vriend Cox! zeide Raffles spottend in zich zelf. Ik ken nu je gelaat en ik zweer je, dat ik het goed zal onthouden — voor het geval je dezen avond den dans zou mogen ontspringen, wat echter al heel onwaarschijnlijk is! Charly Brand gaat op dit oogenblik Scotland Yard waarschuwen — misschien wel persoonlijk, en als de politie geen flaters begaat, zooals zoo menigmaal ten aanzien van wijlen professor Nicholson, dan is dit eerste optreden van den beroemden dr. Cox tevens zijn laatste geweest! Wat markies Beaupré betreft — hij heeft het aan zich zelf te wijten, dat hij tegelijk met zijn rivaal in handen van hoofdinspecteur Baxter's mannen valt!

Dr. Cox had zwijgend, met grimmig gelaat zijn maatregelen getroffen.

Eigenlijk was het zijn eer te na dat hij zijn loopbaan als chef van een zoo wijdvertakte dievenbende als het Genootschap van den Gouden Sleutel zou beginnen met een ordinaire inbraak, maar hij wilde dien Franschen markies eens toonen, dat zulk een zaak voor hem slechts kinderspel was, ondanks elektrische alarmsignalen en verborgen schuilplaatsen.

En tevens zou hij dien Franschman in het oog houden.

Want — hij vertrouwde hem maar ten deele.

Het was hem niet geheel en al duidelijk, waarom een man die zich zijn vijand had betoond, nu eensklaps zulk een groot belang stelde in zijn proefstuk en dat

hem er zelfs persoonlijk een aan de hand had gedaan.

En daar dr. Cox er de man niet naar was om te gelooven aan onbaatzuchtigheid en vergevensgezindheid, zoo kwam hij tot de slotsom, dat er iets achter het aanbod van den markies moest schuilen.

Maar wat dat kon zijn — dat kon hij zich niet verklaren. Hij zou echter een oogje in het zeil houden, dat bezwoor hij zich zelf met een duren eed.....

Omstreeks 12 uur was alles voor de onderneming in gereedheid gebracht.

Eenige minuten later verliet het vijftal het dievenhol.

Niet tegelijk evenwel, daar dit opzien zou kunnen baren, en dr. Cox bovendien niet met een masker voor het gelaat door de straten van Londen zou kunnen gaan.

Er werd dus afgesproken, dat dr. Cox en markies Beaupré, die zijn gelaat onbedekt mocht zien, vooruit zouden gaan, en de drie overigen juist om half twee onder de koetspoort van het huis in de Victoriastreet zouden zijn.

En zoo togen de twee mannen, die een dag te voren tegenover elkander hadden gestaan, gezamenlijk op avontuur uit. Maar daar dr. Cox een voorzichtig man was, hield hij de hand in zijn rechter jaszak geklemd om de kolf van zijn repeteerpistool.

Hij wilde in ieder geval niet verrast worden.

Beaupré was hem reeds te voren beschreven als een sluw en zeer moedig man, maar hij zou hem toonen, dat er lieden waren, die in dat opzicht niet bij hem ten achter stonden.

Er werd zeer weinig gesproken gedurende dien eigenaardigen tocht.

Raffles had volstrekt geen lust om zich met den moordenaar aan zijn zijde in een gesprek te begeven en Cox wilde zijn argwanende aandacht niet laten afleiden door al te veel woorden.

Het was tien minuten voor half twee toen de beide mannen, ieder voorzien van hun taseh met inbrekers-werktuigen, welke zij onder hun kleederen droegen, de donkere koetspoort naderden, die als een groot gat in de huizenrij gaapte.

Er waren in deze deftige straat slechts zeer weinig voorbijgangers te zien, en dezen repten zich allen snel huiswaarts.

Op en neer loopend, snel een portiek betredend als de eentonige stap van een patrouilleerenden agent naderde, wachtten de twee mannen zwijgend de komst der drie helpers af.

Dezen verschenen juist op tijd, en snel trad nu de kleine groep onder de koetspoort.

— Daar is de deur! zeide Raffles fluisterend. Be-
proef nu uw krachten maar eens, *mon cher!*

Dr. Cox, die zijn masker weder had voorgedaan, wierp hem een stekenden blik toe.

Hij gaf echter geen antwoord, haalde zijn schou-
ders op, en wenkten de anderen, hem te volgen.

Spoedig stonden allen voor de deur.

Met de handen in de zijden keek Raffles toe.

Dr. Cox had zijn kleine taseh met werktuigen reeds
neergezet en geopend.

Hij nam er op den tast een eigenaardig gevormd in-
strument uit.

Het bestond uit een soort boorijzer, waaraan met een
kogelgewicht een stalen arm van ongeveer 2 d.M.
lengte was bevestigd, eindigend in een scherpe stift
van hetzelfde metaal.

Deze stift kon, met behulp van een gemakkelijk
draagbaar electrisch toestel, binnen enkele seconden
wjt gloeiend worden gemaakt.

Dr. Cox draaide het boorijzer in het midden van het
onderste deurpaneel, schakelde de batterij in, drukte
met behulp van een houten handvat de stift licht in
het hout en begon die daarna in een kring te bewegen.

Met een zeer zacht sissend geluid brandde de
gloeiende stift zich een weg door het hout, een cirkel-
rond stuk van ongeveer 4 d.M. in doorsnede uitbran-
dend...

— Mijn hulde! Mijn welgemeende hulde! zeide
Raffles op zachten toon, terwijl hij met een sierlijke
buiging zijn hoed afnam. Iets dergelijks heb ik nog
nimmer te voren gezien! *Cher maître* — ik bewonder u!

Dr. Cox keek slechts even op, met een flikkering
van trots in zijn oogen, en gromde fluisterend:

— Mijn eigen uitvinding — pas een maand oud.

En intusschen sneed de brandstift steeds dieper en
dieper door het hout, en binnen tien minuten kon dr.
Cox het zuiver cirkelronde stuk met behulp van de
boor uit het paneel trekken.

Hij bergde het snijinstrument weder in de taseh en
zeide tot Raffles, op het gat wijzend, en met een grijns
om zijn dunne lippen:

— Aan u de eer, mijn waarde markies!

Raffles leek even te aarzelen — toen bukte hij zich,
en kroop door het gat, maar niet zonder in zich zelf
te mompelen:

— De schurk berokkent mij intusschen vrij wat
reparatiekosten aan mijn huisdeur.

Spoedig stonden allen in de smalle vestibule, waar
het stikdonker was.

— De trap is links! fluisterde Raffles. Aanstonds
kunnen wij licht maken.

Op het gevoel bestegen de inbrekers voorzichtig de
trap, en zelfs in deze tastbare duisternis maakten zij
niet meer leven dan een rat zou hebben gedaan.

Maar ternauwernood hadden zij het portaal bereikt,
of hun oogen werden verblind door het licht uit een
viertal zaklantaarns en een heldere stem riep:

— Handen op!

— Te vroeg! brulde Raffles woedend. Zullen de
ezels het dan nooit leeren!

Zijn uitroep was van pas.

Met een kreet als van een wild dier had dr. Cox
den inbreker die hem volgde terzijde geworpen en zich
langs de trapleuning vliegensvlug laten neerglijden.
Met de vlugheid van een aap dook hij door het gat in
de deur, „schepte” den agent die daar op wacht stond,
en ijelde weg, de duisternis in!

De drie andere bandieten waren zoo verbluft, dat zij
feitelijk geboeid waren voor zij het wisten.

Maar Raffles was niet tevreden.

Met gefronst voorhoofd richtte hij zich tot den detec-
tive, die dr. Cox vruchteloos was achternagevlogen en
nu hijgend de trap weer was opgekomen, en zeide:

— Het spijt mij, het te moeten zeggen, mijnheer,
maar gij hebt u het fijnste wild juist laten ontsnappen!

— Dat is nog zoo zeker niet, mijnheer! Wij hebben
hier in huis een gebonden en geknevelden man gevon-

den — die niemand anders dan een lang gezocht Fransch bendehoofd, zekere markies Beaupré bleek te zijn. Maar wie zijt gij eigenlijk? Uw stem klinkt anders dan die van den man die ons heeft gewaar-schuwde.....

Hij lichtte zijn lantaarn ter hoogte van Raffles' ge-laar, maar deinsde dadelijk met een schreeuw van ver-bazing en schrik achteruit.

Beaupré! Ontsnapt — en nu hier! Daar speelt de duivel mee! Vat hem, mannen!

De agenten wilden het bevel opvolgen — maar zij grepen in het niets.

Raffles, die tegen een houten vak van het portaal had geleund, was als het ware dwars door den muur verdwenen!

En aan den anderen kant van dien muur hoorde de woedende detective een helder, spottend lachen, dat snel wegstierf.....

HOOFDSTUK IX.

Raffles maakt zich een bondgenoot.

Een dag was voorbijgegaan.

Raffles en Charly rustten in de kleine rookkamer van het groote huis in de Regentstreet uit van de vermoei-ningen van den vorigen avond.

Uit de middagbladen hadden zij zoeven de arres-tatie van markies Beaupré en voorts het omstandig ver-haal van het merkwaardig gebeuren in het huis aan de Victoriastreet vernomen, waarin zij zelve zulk een groote rol hadden vervuld.

Raffles had reeds eenigen tijd zware rookwolken aan zijn sigaret ontogen, toen hij haar met een vlug ge-baar wegwerp en zeide:

— Wij zijn den dans ontsprongen — maar dr. Cox helaas ook! Feitelijk was dus al onze moeite voor niets!

— En Beaupré dan?

— Dat is het juist! Nu zit er een man gevangen, die de politie eigenlijk dr. Cox in handen had moeten spelen, al is het dan langs een omweg. Daarom im-

mers nam ik zijn plaats in — bijna tot mijn verderf, als het geluk niet gewild had dat ik juist tegen het geheime schot van den nooduitgang geleund had! En daarom — Beaupré moet bevrijd worden!

— Wat zeg je daar? riep Charly ongeloofig.

— Beaupré moet bevrijd worden. Die man moet mijn bondgenoot, mijn werktuig worden in den strijd tegen dr. Cox, onzen nieuwen vijand — en een zeer gevaar-lijken te oordeelen naar zijn optreden.

— Hoe zoo?

— Wel, een uur geleden is er in het huis in de Vic-toria-street een briefje bezorgd aan het adres van „Dr. Brown”. Dat briefje was van Cox en het luidde:

„John Raffles! Dit is een streek van u! Ik doorzie nu alles! De Beaupré in de gevangenis is de echte — de valsche waart gij! *Neem u voor mij in acht!*” En die laatste woorden waren onderstreept.

— Duivels!

— Daarom — Beaupré moet bevrijd worden! Hij

haat dr. Cox innig, en zijn wraakzucht zal ons rot een wapen zijn, om den nieuwen Meester te bestrijden — en te overwinnen.

— Maar hoe zullen wij dat kunnen doen? Hij zit in het huis van bewaring, maar je weet volstrekt niet wáár!

— Dat is zoo, maar dat is te ontdekken.

— Op welke wijze?

— Door mij uit te geven voor den gevangenisdokter.

— Ken je dien?

— Zeer goed. Een man met een langen, grijzen baard en lang wit haar. Een prachtige kop om na te maken.

— Maar wat moet die dokter bij Beaupré uitvoeren?

— Beaupré heeft een zeer interessant ziektegeval, naar de waardige aesculaap heeft vernomen!

— Wat dan?

— Dat weet ik niet!

— Het is dus fantasie?

— Louter fantasie!

— En als je bij hem bent? De cipier is er toch bij.

— Zeker, maar de cipier is een knappe kerel, als hij kan ontdekken dat ik Beaupré bij het voelen van den pols een kleine vijl en een briefje in de hand druk!

— En als zijn cel op een eerste of tweede verdieping is?

— Daarop is gerekend, Charly — wees gerust! Ik ga nu aanstonds aan het werk!

Raffles knikte Charly vroolijk toe, verliet het vertrek, vermomd als een eerbiedwaardig, door de jaren gebogen grijsaard, met een grooten, gouden bril op den langen neus en een schier eindeloos voorhoofd.

— Ik heb 't briefje al in mijn zak, om het vijltje gewikkeld. Over een paar uren hoop ik je een goede tijding te komen brengen!

En Raffles hield woord!

Nog binnen den bepaalden tijd keerde hij terug, en zeide glimlachend tot Charly, die hem vol verwachting tegemoet trad:

— Alles ging als in een tooneelstuk zoo vlot! De markies hleek te lijden aan een ziekte die „ruimtebegeerte" genoemd zou kunnen worden, in tegenstelling met „ruimtevrees"!

→ Waar is zijn cel?

— Op de tweede verdieping, het derde venster van den hoek, aan de zijde van het groote veld. Het kon niet mooier!

— Geloof je? En de bewakers?

— Die kunnen niet overal tegelijk zijn!

— Maar de hoogte?

— Wacht af — en je zult zien dat het kinderspel is!

Om drie uur in den nacht slopen twee mannen dicht langs den buitensten ringmuur van het groote huis van bewaring, aan de zijde van het uitgestrekte, onbebouwde veld.

Het waren John Raffles en Charly Brand.

Zij stonden doodstil, toen aan de anderen kant van den muur de regelmatige voetstappen van den schildwacht weerklonken.

Eindelijk stierven zij weg.

Snel haalde Raffles van onder zijn langen mantel een sterken stalen boog te voorschijn en een pijl, die aan het einde een dun maar zeer sterk zijden koord droeg.

Hij zocht even met den blik, die ten slotte gevestigd bleef op een wit voorwerp, zeker een zakdoek, dat achter het derde celvenster op de tweede verdieping zichtbaar was, legde den pijl op den boog, spande deze met kracht, mikte zorgvuldig — en toen vloog de pijl met een zacht fluitend geluid door de lucht, het koord meevoerende, en suisde door de tralies naar binnen.

Het witte voorwerp verdween.

Raffles en Charly trachtten met hun blikken de duisternis te doorboren, en luisterden scherp naar ieder gerucht.

De voetstappen van den schildwacht naderden en verstierwen weer.

Toen kwam het witte ding weer te voorschijn en leek nu snel te dalen langs den gevangensmuur.

Daarop klonken er snelle en zachte voetstappen als van een hard loopend man.

— 't Is tijd! zeide Raffles zacht.

Als een kat klom Charly op Raffles schouders, zoodat hij gemakkelijk den bovenkant van den muur kon bereiken, met de bovenste sport van een touwladder tusschen de tanden geklemd.

Hij wierp de ladder over de muur, bevestigde haar met een sterken haak aan het hekwerk boven op den muur en sprong weer op den grond.

Bijna op 't zelfde oogenblik verscheen het hoofd van een man boven den muur, toen een bovenlichaam.

Daarop klom die man met katachtige vlugheid over

het hekwerk — en viel aan de voeten van zijn twee bevrijders neder.

Hij greep de hand van Raffles en zeide hijgend:

— Ik dank u! Ik hoop u dit te kunnen vergelden!

— Dat kunt gij — door mijn bondgenoot te worden in den strijd tegen dr. Cox. Gij bestrijdt hem als uw mededinger naar de macht — ik bestrijdt hem als een doodsvijand.

— Dus daarom hebt gij mij bevrijd?

— Daarom alleen.

— Dat is althans oprecht! En als ik — weiger?

— Dan zou ik twee vijanden in plaats van één te bestrijden hebben, dat is alles! Maar uw wraakzucht is groot — gij zult niet weigeren! Tracht te ontdekken wie dr. Cox inderdaad is, ik van mijn kant zal het

zelfde doen. Weten wij dat eenmaal, dan is de rest niet zoo moeilijk meer. Hier hebt gij een overjas en een hoed. Vlucht nu snel. En als gij wat weet te melden, zend dan slechts een telegram aan het adres van dr. Brown in de Victoriastreet 17. Ons doel is hetzelfde — voorloopig zijn wij strijdgenooten!

— Welnu ja — ik beloof het u, John Raffles! Ik ken uw ongelooflijke macht! Te samen zullen wij dr. Cox vernietigen! Vaarwel — en nogmaals dank!

En markies Beaupré verdween snel in de duisternis.

Raffles zond hem een eigenaardigen glimlach na en bromde voor zich heen:

— Eerst den eenen schurk met den anderen vangen — en dan ten strijde tegen den overwinnaar!

De volgende aflevering (No. 291) bevat:

„HET LEDIGE HUIS”.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd **LORD LISTER**, de
gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

22½ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

17½ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld,

in fraai gekleurden omslag.

17½ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door **J. G. SCHRODER (BARBAROSSA)** en **C. BENIMA.**

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

